

RUH - MADDE

Cilt: 6 - Sayı: 65 — Haziran 1965

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
SUAT TAHSUĞ

☆

Hazırlayanlar :
Dr. Ata Atalay
Feridun Tepeköy
Erol Haras
Ergün Arıkdal
Salih Öge
Erol Sevil
Azime N.
Enver Ölçerman
Mehmet Sancar
Çetin Salkök
Ali Erman

☆

İdarehane ve Cemiyet binası
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/2
(Otel Santral Sokağı)

☆

Dizgi ve Baskı :
Baha Matbaası

☆

Kapak Baskı :
Karadeniz Matbaası

☆

Abone ücreti
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

☆

**Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :**
RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE'den Sevgili Okuyucularına

Nasreddin Hocanın hikâyesini hepimiz bilirsiniz: Ziyafete kılıksız gitmiş; yüzüne bakan olmamış. Sonra bir defa da kürkünü giymiş, baş köşeye buyur etmişler. «Ye kürküm ye!» demiş o da.

Burada kürk, insanların bir değer verebilme vasıtasıdır. Herkes bunu kolayca anlıyor. Ama öyle şeyler var ki hep, farkına varmadan, kürke değer verenler derecesinde oluyoruz.

İlmi bir toplantı düşünelim: Pasteur hakkında. Birisi diyor ki, bu büyük âlimin hatırasına hürmeten bir dakika sükût edelim. Herkes ayağa kalkıyor ve bir süre, ciddi bir yüzle kara kara düşünüyor. Neyi düşünüyor? Niye düşünüyor? Bu düşüncelerin hürmetle alâkası ne?

Denilir ki, Pasteur, nikâh olacağı sıra, merasime gecikmiş. Beklemişler beklemişler; herkes sabırsızlanmış; gelin üzülmüş. Nihayet bir arkadaşının aklına gelmiş: «O, demiş, olsa olsa laboratuvarındadır.» Gitmişler. Gerçekten de oradaymış. «Aman demişler, ne yapıyorsun?» «Bir parçacık bekleyin, demiş; şu tecrübenin neticesini almadan gitmek istemiyorum..»

Pasteur büyük bir bilgin olabilir. Gerçekten de öyledir. Ama Pasteur'ü Pasteur yapan, gerçek karşısında duyduğu saygıdır.

Pasteur'e hürmeten ayakta durulan dakikalar ile, Pasteur'ün tecrübesini beklerken sarfettiği dakikalar arasında çok önemli bir fark vardır: biri sembol, diğeri gerçektir.

Değer verilen bir mevki elde edemeyenlerin teessürü malûmumuzdur. Ne düşünür o insan? O mevkinin temin etmiş olduğu şekli görünüşlere sahip olmanın, başkalarının gözündeki değer hükmünün temin edeceği avantajları.

Gerçekten de bu değerler sahiplerine diledikleri avantajları vermektedir: Lüks otele gelen kılıksız müşteri müstahdemler tarafından hor görülmekte, ilgi görmemektedir. Derken onun meşhur bir milyoner olduğu anlaşılıyor. Derhal değer hükümleri değişiyor. Ve onda hatta bir takım moral vasıflar görülüyor: Zekidir, mütevazidir, orijinaldir.

Değişen nedir?

Bir adamın bilmediğimiz bir banka veya bankalar nezdindeki hesabının vüsatının bilinmesi.

(Devamı 7. Sayfada)

YALNIZ TABİATİ DEĞİL, İNSANLARI DA SEVELİM

Yazan: Suat TAHSUĞ

Uzun bir kış geçirdik. Bu arada bahar, sert, bulutlu, yağmurlu günlerin arasına sığdı ve gizli gizli devam etti. Seyrek aralıklarla bir kaç ılık gün bu gizli bahara yetişti.

Bahar ne? Onu, otların, ağaçların canlanmasında, kuşların sesinde, hazan insanların yüzünde görüyoruz. Rüzgâr gibi, gelip geçiyor ama, bir serinlik veya ılıklik, hasılı bir okşayış, çeşitli kokular getiriyor; sonra gidiyor. Bu temas, bu tabiatın gerçek kokusu bazan içimizde kaımış gizli bir bahçenin kapılarını aralayıyor; telâssız, ihtirasız; kinsiz, garazsız, tevazu, sevinç, bekle-yiş dolu bir bahçe. İstiyoruz ki orada çocukcasına, dostluklar bulalım. Dünyalarımızı paylaşalım; aldanmasız ve aldatmasız bir dünya.

Tepeden tırnağa çiçeklenmiş beyaz kiraz ağacı, mavi göğe sırtını dayamış; kendini rüzgâra ve güneşe bırakmış. Tabiatın olgunluğu, sabrı, telaşsızlığı içinde ve çalışkan. Kıpkırmızı meyvalarının haziran güneşinde olgunlaşacağı günlere hazırlanıyor. Asil, tertemiz.

Kiraz ağacını bize okadar asil ve temiz gösteren ne? İnsan gibi, kafasında kendine has bir oyunu yok ki onun. Ne beyaz çiçekleri ile gözleri üzerine çekmek, ne de meyvalarını pahalıya satmak endişesinde. Buna rağmen alacağını eksiksiz alıyor. Bulutlar suyunu taşıyor; toprak kökleriyle girift; hava ve güneş.. Vereceğini de tastamam veriyor: Böceklerle, kuşlara, insanlara.. Ve aralarında bir tefrik gözetmiyor. Herkes alabileceğini alıyor.

Bunları ağaç kendi kendine mi yapıyor? Bir şey mi düşünüyor, arıyor? Onu kuşatan üstün bir şuur, bir maksada göre alacağını ve vereceğini kararlaştırıyor.

İnsanın durumu çok farklı. Düşünceler.. düşünceler içinde. Neyi niçin alacak ve neyi niçin verecek? «Kendisi» ne olacak bu arada?

Gayesini aramak, çevresini bilmek, imkânlarını tanımak, bu çevreye iştirak tarzını ayarlamak zorunda. Bu arada boyuna aldanmalar içinde. Çünkü kendini nizamın dışında görüyor. Başboş düşünceleri ona ayrı bir dünya hazırlama imkânını veriyor.

Bu dünya yaşamak ve devam etmek imkânına sahip olabilir mi? Dış dünyanın imkânları ve kanunları ile beslenip ona uymadıkça? Başka dünyalarla uygun bir münasebet kurmak..

Bu başka dünyalar, başkalarının dünyaları. Onlar da birşeyler kuruyorlar. Dünyaları birbirine yakın olanlar sokuluyorlar; bilerek, bilmeyerek birbirleri ile kaynaşıyorlar ve kendilerine uyan hayatı yaşamaya başlıyorlar. Onların da üzerlerinde görünmez eller var. Onlar da kanunlara, isteseler de istemeseler de, uyuyorlar. O imkânlar içinde kendilerini tanımaya çalışıyorlar. Bir şeyler «zannediyorlar»; bu zan onları doyurdukça mesele yok.

Sonra bu «zanlar» bazı şüpheler doğuruyor. Sıkılıyor, sıkılıyor, hem çevreden, hem kendilerinden şüpheleniyorlar. Karışıklık, ıstırap içinde kalıyorlar. Dünyaları kararıyor. Ümitsizliğin gayyasına düştükten sonra ufukta bir tan yerinin ilk aydınlıklarını görüyorlar. Bu ışıklar yavaş yavaş «dünya» yı aydınlatmaya başlıyor. Bu dünya eski dünyaya hem benziyor, hem benzemiyor. Daha geniş, daha aydınlık, daha net, daha mânâlı, daha zengin, daha ferah bir dünya. Bu dünya içinde eski dünyaları da var, fakat bazı köşelere sıkışmış, donuk, sıkıntılı, kararsız bir dünya bu. Hâlâ o dünyada yaşayanları görüyorlar. Onlara ellerini uzatmak, onlara gerçekten var olan, gözlerinin önündeki o yeni dünyayı göstermek istiyorlar.

İmkânsız. Öbürleri hayretle bakıyor, korkuyor, şaşırıyor, sonra kendilerinden emin gülüyor, alay ediyor ve kendi dünyalarına dönüyorlar. «Biz buradan memnunuz!» diyorlar. Olmayan şeylerle, hayâllerle uğraşamayız. Şimdiye kadar böyle bir şey duymadık. Babalarımız, annelerimiz, çevrede kiler hiç böyle bir şey görmüyor. Bizler akıllı, müsbet, realist insanlarız. Yaptıklarımızın neticesini almak görmek isteriz.

Bazılarının gözünde müphem bir ışık beliriyor. Niçin olmasın? Diyorlar. Araştırıyorlar, düşünüyorlar; dinlediklerini reddetmeyip müşahade etmeye çalışıyorlar. Bu

gayret hiç bir zaman mükâfatsız kalmıyor. Derhal hadiseler, yardımlar çevrelerini kuşatıyor. Ve onlar da kendi gayretleriyle, bilerek yeni bir dünya buluyorlar.

Kiraz ağaçları tabiatın ahenk ve yardımını içinde her mevsim, her ömür kendilerini tekrarlıyorlar. Hayatımızdaki müşahademiz bize bunu böyle gösteriyor. Fakat insanda gözle görülür, sür'atli bir tekâmül var. Bir mevsimin insanı başka bir mevsimin insanı değil. Bir ömrün insanı başka bir ömrün insanı değil.

Bunun içindir ki insan mutlu bir yaratık. Daha evvelkinin verdiği bir hak ve liyakat neticesinde dünyada üstün bir yer işgal etmeye namzet.

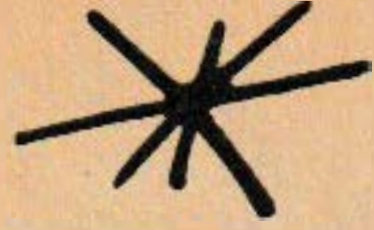
Bunun içindir ki insanı, düşse de, çamurlara bulansa da, gaflet, azap, şüphe; ya da uyanıklık, sevinç ve iman içinde olsa da mutlu bir yolun azimkâr seyyahı olarak görmekteyiz. İnsanların durumları ve görünüşleri hiç bir zaman bizi aldatmamalıdır. O ya bizim geçtiğimiz, ya da ilerde geçeceğimiz bir dönemecin problemleri içindedir.

Tabiatı sevdiğimiz kadar, insanları da sevelim. Onların iklimlerini, dünyalarını tanımaya çalışalım. O iklimlerin kendine has rüzgârları, fırtınaları, esintileri, fısıltıları, kokuları var. Yaşayan, canlı bir ilkbahar günü kadar hakiki.

Nerde mi bu? En yakın çevremizde. Bu çevrede gerek kendimizin, gerek başkalarının ruhi hayatlarını, karşılıklı davranış ve reaksiyonlarını incelersek, bu araştırmayı bilgilerimize uygun yapmaya çalışırsak, hatalarımızı görür, tashihe çalışırsak o zaman biz de içinde yaşadığımız dünyada bir kiraz ağacı kadar asil ve tertemiz olmaya namzet olacağız.

Zira, artık biliyoruz ki insan hayatı bir beden hayatından ibaret değildir; bir ruhu vardır; bu ruh tekâmül eder; ölümsüzdür; başka ruhlarla kardeş, büyük, üstün bir nizamın daimi yardım ve kontrolü altındadır. Hür, mes'ul.

Rölativite

(Geçen Sayıdan devam)

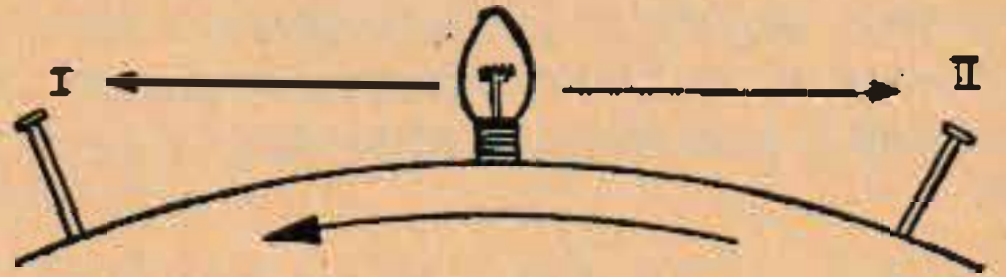
Fakat, bir sabit yıldız üzerinde bulunan başka bir rasıt ise, bunun bir helezon olduğunu iddia edecektir. Bu iki iddianın acaba hangisi doğrudur ve dünyanın hakiki hareketi nedir? İşte Geçen asrın sonlarında ilim âlemi böyle bir soru ile karşılaştı. Eğer biz bir cismin hareketini, başka bir cismin hareketine nazaran bilebiliyorsak, öyleyse bizim hiçbir hareket hakkında hakiki bir bilgimiz yoktur demektir.

Halbuki ben, meselâ sadece güneşin hakikî hareketini bilecek olursam, bu suretle diğer bütün gök cisimlerinin hareketlerini buna bağlayarak hakikî hareketlerini tayin edebilir ve gök mekaniğinin hakiki bir durumunu elde edebilirim. Şu halde, mevcut rölatif hareketler arasından öyle birini seçmeliyiz ki, bu hakikî bir hareket olsun. Bir cismin mutlak hızını (yani hakikî hareketini) tayin etmek için ne lâzımdır? Bunun için bir cismin bulunması ve onun mutlak bir sükûnete sahip olması lâzımdır ve aynı zamanda da kâfidir.

İşte böyle bir cisme göre hesaplanacak hareketler ancak mutlak bir değer kazanabileceklerdir. Biz bazı yıldızların aralarındaki mesafeleri hiç değiştirmediklerine bakarak bunlara **sabit yıldız** demek üzere aramızda bir sözleşme yapıyoruz. Fakat, onların **sabit** olduklarını bilmiyoruz. Bildiğimiz, sadece aralarındaki mesafelerin **değişmemekte** olduğudur. Mümkündür ki, sabit yıldız diye isim verdiğimiz bu yıldız topluluğunun hepsi birden - aralarındaki mesafeler **bize nazaran** değişmemek üzere hareket halindedirler. Bu düşüncelerin tesiri altında bulunan ilim dünyasında böylece yeni bir araştırma mevzuu ortaya çıkmış oldu. Alimler mutlak sükûnette bulunan cismin keşfedil-

mesi uğruna büyük bir gayret sarfettiler. Hatta bu cisme alfa cismi diye bir isim bile takılmış oldu. Bütün bu hummalı araştırma neticesinde şu kanaâte varılmıştır ki: mutlak sükûnette olan bir cisim kâinatta mevcut değildir.

Fakat, 1881 yılında Michelson isimli Amerikalı bir alim, çok orijinal bir fikir ileri sürdü. Michelson şöyle düşünüyordu: bizim kâinatımız boş değildir. Bir yıldızın ziyası mademki bize kadar gelebiliyor, o halde bir vibrasyondan ibaret bulunan böyle bir şüân naklini temin edecek bir vasatın mevcut olması bir zarurettir. Sonradan bu vasata **Et her** (esir) ismi verildi. Esir, maddî hüviyette sahip değildir. Esir, daha ziyade bir izah mefhumudur. Bütün gök cisimleri, esir denizi içinde hareket etmektedirler. Mademki durum böyledir o halde o esirin kendisi hareketlidir.

O halde, Alfa cismi bu esir olmalıdır. Ve bu teorik temele dayanan Michelson düşüncesine devamla aşağıdaki netice ve hükümleri de ortaya çıkarmıştır: Eğer biz, Arzımızın bu esire nazaran hızını bulacak olursak, bu suretle mutlak bir değer elde etmiş oluruz. Buna göre, bütün gök cisimlerinin de hareketlerini mutlak değere nispetle hesaplamak imkânına kavuşmuş oluruz. Arzın esire nazaran hızını bulmak için Michelson, şöyle düşünmüştür: Farzedelim ki hava sabittir. Ben de trende gidiyorum. Trenin havaya **nazaran** hızını bulmak istiyorum. Rüz-

gârın hızını mesela bir anemometre ile ölçebilirim. Bu suretle ben, aslında trenin hızını bulmuş olurum (zira, burada rüzgâr, haddizatında trenin hareketi neticesinde doğmuş olup bu hareketin bir tâbii durumunda bulunmaktadır). İşte tıpkı bunun gibi, esir rüzgârının hızı ölçülürse, dolayısıyla arzın esire nazaran hızı da bulunmuş olacaktır demektir. Bu ölçünün yapılabilmesi için Michelson optik bir prensibe dayanan bir tecrübe tertiplemiştir (Bunun optik olması zarureti vardır, zira, bizim, esirin mevcudiyetini kabul etmek zorunda kalışımız ışık hareketi dolayısıyledir). Şimdi prensibi izah bakımından şöyle düşünelim: Ortada bir ışık kaynağı bulunan ve bu kaynağa nazaran eşit uzaklıkta bulunan iki istasyon mevcut olsun (Şekle bakınız). Evvelâ, hareketsiz bir sistemde durumu inceleyelim. Işığın esir içinde sabit bir yayılma hızı vardır. Mesafeler eşit olduğundan eşit zamanlarda ışık iki istasyona ulaşacaktır. Fakat şimdi bunu kabul edelim ki: Arz dönmektedir (sağdan sola doğru). Bu demektir ki: esir rüzgârı da soldan sağa doğru esmektedir.

Bu takdirde, ışık, iki yana aynı hızla gittiği halde bir istasyon ondan (yani ışık kaynağından) uzaklaşmakta diğeri ise ona yaklaşmakta olduğundan dolayısıyla varış müddetleri farklı olacaktır. İşte bu varış zamanı farkı ölçülecek olursa, böylece arzın hızı da hesaplanmış olabilecektir.

Bu tecrübe, önce Amerikada (Cleveland da) yapılmış ne yazık ki alet zaman farkının mevcut olmadığını (yani sıfır olduğunu) göstermiştir.

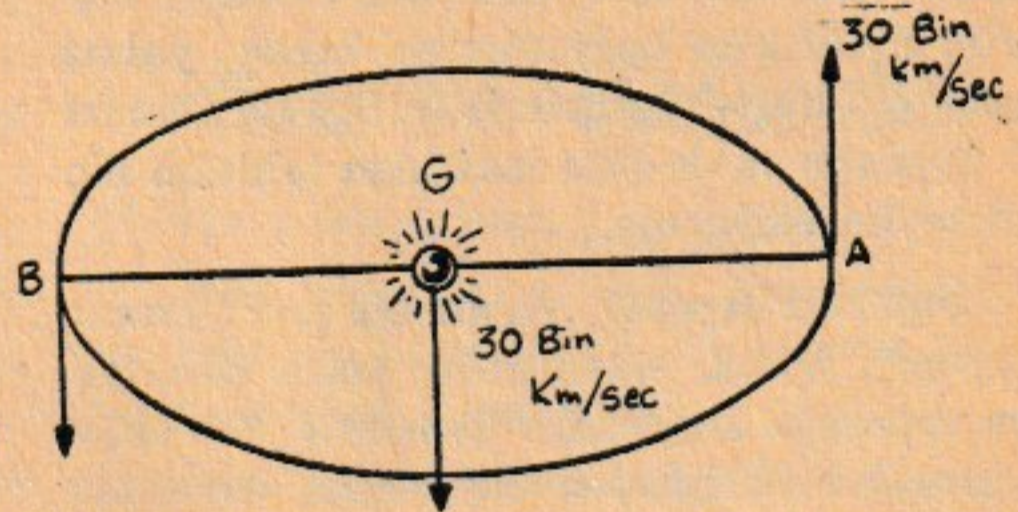
Yani ışık, aletin her iki tarafına da aynı anda ulaşmıştır. Bundan sonra yapılmış olan bir çok tecrübelerde alet, ısrarla aynı neticeleri vermekte inat etmiştir. Bu tecrübelerin menfi netice vermesinin bir diğer manâsı da arzın dönmemesinde olduğudur. Bunun üzerine bir çok fikirler ileri sürülmüştür.

Ancak bunlardan hiç biri tatmin edici olmamıştır. Meselâ bunlar arasında şöyle bir iddia da ortaya atılmıştır. Arz, güneş et-

rafında dönerken A noktasında iken, güneş de tam aksi istikamette aynı 30 km./sec. lik bir hızla hareket etmektedir. Dolayısıyla esire nazaran hız sıfırdır (şekle bakınız). Fakat eğer, hal böyle ise, altı ay sonra B noktasında rölâtif hız esire nazaran $30 + 30 = 60$ km./sec. olması icabeder.

Altı ay sonra aynı optik tecrübe tekrarlanmış, fakat alet gene «arz dönmüyor» cevabını vermiştir. Bunun üzerine bazıları bu çıkmazdan kurtulmak için şöyle düşünmüşlerdir: Evet, arz esir denizinde hareket ediyor, fakat, nasıl ki bir gemi temasta bulunduğu suyu da birlikte sürüklüyorsa aynı şekilde arz da kendisiyle temasta bulunan esirin bir kısmını sürükler ve dolayısıyla aletten bir netice alınamamasına sebep olur.

Aslında böyle bir iddia varit olamaz, zira esir (eter) maddî bir hüviyete sahip değildir. Mount Palamor dağında (yani arzdan mümkün merteye yükselmek düşüncesiyle böyle bir dağ seçilmiştir) aynı tecrübe tekrarlandı, fakat gene beklenen müspet bir netice alınamadı. Yani alet gene hız farkı-

nın sıfır olduğunu gösterdi. 1905 yılına kadar yirmi dört yıl zarfında bütün fizik âlemi bu bilmeceyi çözmek için durmadan çalıştı. Fakat bir adım bile ilerlemek imkânını temin edemedi. 1905 yılında (o zamanlar yirmi beş yaşında olan) Albert Einstein, Annalen der Physik mecmuasında neşrettiği dört, beş sahifelik bir raporuyla bu bilmeceyi bir hamlede çözüverdi. İşte böylece de fizik sahasında yepyeni bir çığır açılmış oldu. Şimdi de kısaca Einstein'in çözümünü inceleyelim.

(Devamı var)

Büyük RUVH Dostlarımız.

Kemal Yolcusu

İnsanlara istedikleri kadar, istiyebilecekleri kadar ver. Sana da veriliyor.. Ver ki her verdiğin damlanın arkasından şelaleleri karşıla.

Mukavemet edebileceğin kadarını al, aldığın nisbette ver. Hiç, ama hiç esirgeme.. Çünkü bu sana, tükenmek bilmiyen bir menba'dan gelmektedir.

Ey fanî! Işık tut, göster ,insanlara hep yol göster. Aydınlik onları kör edinceye kadar...

Şu cömert tabiata bak. Her şeyi önüne sermiş, hepsi yalnız senin için.. Gökte yıldızlar, etrafında seni mesteden renkler, hislerini uyuşturan nağmeler ne varsa yalnız senin için meydana gelmiştir. Sen de cömert ol. Tabiatın malı olan insandan tabiatın hiç bir şeyini esirgeme.

Bununla beraber, yalnız bir şeyi verme: ıstırap!.. Bırak, zaten onlar insan olmakla, onu aramağa koşmuşlar demektir. Sen onları ıstırapa sürükleyen bir rehber olmaktan daima çekin.

Tabiata bak! Dalındaki bir üzüm salkımını düşün. Bütün ihtişamına rağmen sana doğru nasıl başını tevazuyla eğen bir hâli var!.. Asma, kendisine hayat veren güneşten bile yapraklariyle örterek sakladığı bu muhteşem mahsulü nasıl sana vermeğe, senin zalim ellerinde heder ettirmeğe müsaade ediyorsa sen de insanlara verirken, sen de insanlara benliğinden, varlığından bir şeyleri geçirirken hiç olmazsa bir asma dalı kadar olgunluk göster.

Ay gökyüzünde bile hep bir şeyler vermek için çalışıyor. Hattâ kendisinde olmayan şeyi senin için, sana esirgemedi veriyor.

Karanlık yollarını aydınlatıyor. Tıpkı ay gibi yap. Başkasından aldıklarını gene başkasına ver. Asla esirgeme. Çünkü sen, bil ki, yalnız senin için değilsin. Işığı sadece kendin için saklama ki, fazlası da seni yakmasın. Kafanı bilgisiz, gönlünü kapalı tutma ki, seni karanlıkta bırakmasın. Zaten sonunda da gene her şeyi aldığın yerde bırakacak değil misin? Alem değiştirirken sana kalan, senin olan yalnız görgü ve tecrüben değil midir?

Hayatının bittiği yerde, başladığı yerdeki gibi annen, baban var mı idi?

Annen, baban ve ötekiler birer üniforma gibi hep dünyaya ait şeyler değil midir? Sen onları bu hayat mektebinin içinde bulup arkadaşlık etmedin mi?

Ölümün ötesinde müşfik bir anne kalbi yoktur. Bununla beraber artık senin bu şekilde bir şefkate bir anne himayesine de ihtiyacın yoktur. Sen intibak ettiğin âlemlerin kanun ve icaplarına göre plân tanzim ederek bedenlendiğin zaman, senin için yaratılan bu kâinatta her anneye ihtiyacın olduğu zaman onu, bütün vasıflarile birlikte sana ağuşunu açmış bulacaksın. Bundan emin olabilirsiniz.

Tanrı, tekâmülün için ne icap ediyorsa hepsini hazırlamış ve önüne sürmüştür. Kâinatta mevcut olan her şey senin için, senin tekâmülüne lâzım olduğu için var olmuştur. Buna karşılık vazifen sadece ilerlemenin icaplarını yoluna getirmendir.

Korkma, hiç bir şeyden korkma. Tanrıyı düşün. Yaratılış gayeni hatırla. O zaman hiç bir şeyden korkmamak lâzım geldiğini esasen anlamış bulunursun.

İnsanlara bak, **Onların tekâmüllerini Tanrı hakkındaki telâkkileriyle ölçmeğe çalış.**

Sahip oldukların için sevinme, lâıyk olduğun için senin olmuştur. Sahip olmadıkların için üzülme, vakti erken bulmuştur.

24 saatinin bir tanesinde de kendi içine dön, onu dinle. Basit realitelerin anahtarları sendedir. Başkasına sorma, herkesi yorma. Senden daha ilerde olduklarını zannettiğin kimseleri gökyüzünde arama. Hiç bir şey senden uzakta değildir. Allah bile..

Gözlerini kapa, kâinatı gör. Gözlerini aç gene kâinatı gör. Bakmak kâfi değil, görmek lâzım. Eşyanın hikmetini düşün. Onun varlığının gayesi sen olduğunu bil. Sezişini kuvvetlendir. Sezişteki belâgat hiç bir hasse kanalında yoktur.

Kelimeler kısırdır, nağmeler mahduttur. Hudutsuzluk sana ancak sezış kanalı ile gelmektedir. Sezerek gör, sezerek işit, sezerek anla.

İnsanların maddelerinden ruhlarına süzül, oradaki cevherleri tanı. Hiç kimseye hor bakma. Başkalarını hor görüyorsan eğer, için paslı, menşurun sisli demektir. İçini yont, parlat, kalbinden her türlü şüpheyi at. O zaman kâinatı kaplıyan bu muamma sislerinin eridiğini, arkasındaki hakikatlerin billârlaştığını, eşyayı ve varlıkları kendi değerlerinde görmeğe başladığını anlayacaksın.

Hayattan çağrıldığıın zaman bu daveti esefle karşılama. Bunun, senin hakkında hayırlı olduğunu bil. Çünkü bu davet senin tekâmülün için bir zarurettir. Gideceğin yer, gitmekte olduğun yerden daha basit değildir.

Her hareketin bir tekâmüldür. Duraklayışın, hattâ zaman zaman gerileyişin bile.

İnsanların topyekûnuna bak. Bir kısmı hayatta neşenin peşinde koşarlar. Onlar, içlerinin karanlığında boğuldukları için onu ararlar. Bazıları yalnızlıktan kaçır. Onlar da kendileriyle, kendi vicdanlarıyla yalnız kalmaktan korkarlar. Bir kısmı boş, bomboş konuşur.

Öyle kimseler vardır ki, yalnız dinlemeği tercih ederler. Anlamak için... Etrafını dinler, tabiatı dinler ve nihayet kendini dinler. Dinledikçe anlar, anladıkça öğrenir ve

tekâmül eder. İnsanları dinle, dinlemeden anlamak mümkün değildir.

İyi anlaşmış insanlar sana hep misaldir. Onlar birbirlerini dinledikleri için anlamışlar ve anlaşmışlardır.

Etrafında her şeyi sev. Her şeyde, her kcsde iyi bir taraf bulmağa çalış. En kötü zannettiğin insanda bile en kıymetli cevherin bulunduğunu unutma. İnsanların iyi taraflarını. Kendilerinin dahi farkına varamadıkları kıymetleri bir dâhi gibi keşfet.

Başkalarının buldukları kıymetlerle iktifa etme. Cevherler senin anlayış menşurundan geçmedikçe, senin sezış kanalına girip, senin mantık terazinde ayarlanmadıkça iktifa etme. Ara, hakikatleri ara.

Kendini her an imtihana hazırlanan bir talebe gibi hisset, senin için. Başkalarına karşı borçlu olduğunu bil, onlar için..

Etrafındakilerin tekâmüllerinde vazifeli olduğunu hiç bir zaman aklından çıkarma. Ancak o vakit kemal yollarının o ölçülmez sonsuzluğunda rehbersiz ve yaya kalınmamış olursun.

Ruh ve Madde'den

(Sayfa 1 den devam)

Peki ama, hiç alâkası olmayan bizlere bu bilgi ne kazandırır? O adamın gerçek hüviyetine ne ilâve eder?.

Aynı adamın birdenbire fakir düştüğünü ve iflâs ettiğini düşünelim. Eski değer hükümü, sahiplerinin gözünde, havasını kaçırır bir balonun pörsümüştü halî gibi, mevhum kıymetler de kayboluvermektedir.

Birbirimizi, dünyayı, olayları gerçek bir açı altında görmeye çalışmazsak, etiketlerin verdiği rahatlıklara sığınırız, bir gün başımıza bu uydurma dünya yıkılırsa, bizler de şaşırır, ıstırap içinde kalırsak ne düşüneceğiz?

Aslında büyük bir ferahlık duymalıyız: **GERÇEK** kapılarımıza vuruyor. Ve yıkılan hakiki dünya değil, bizim uydurma dünyamızdır.

MİRİN DAJO

ADAM

Rotterdam'da 1912 yılında A. G. Henskes adında bir çocuk doğmuştu. La Haye Plastik San'atlar Akademisinde tahsilini tamamladı. Bir çok dil öğrendi. Zaandam'da reklam desinatörü olarak çalıştı.

Bir gün hasta olan annesini Amsterdam'da manyetizörlük yapan Ottor adında birine götürmüştü. Ottor Henskes'de olağanüstü kabiliyetler keşfetti ve vücudunun «yaralanamaz» olduğunu söyledi. Bunun isbatı, az bir zaman sonra «de Groot» adında üçüncü bir şahıs tarafından yapıldı. Tecrübeyi haber alan ve esparante diline (beynelmilel bir lisan) taraftar olan babası, oğluna Mirindulo ismini taktı. Bu «Harikulâde varlık» manâsına geliyordu. A. G. Henskes **Mirin Dajo** ismini tercih etti. Bu ise «**Harikulâde Şey**» demektir. Bu şekilde, kendisinin değil, vasıta olduğu olayın çok önemli olduğunu belirtmek istemişti.

Mirin Dajo, Otter ve de Groot, İsviçre'ye yerleştiler ve önce orada umumi temsilci verdiler. Bu temsilci yasak edilince, tecrübeler, Profesör Brunner ve bir sürü hekimin huzurunda Zurich Kanton hastahanesinde, sonra da Profesör R. Massini'nin idaresinde Bâle'de Bürger Spital'de yapıldı. Normal ve X ışınları ile fotoğraflar çekildi. Elektro kardiogramlar alındı ve **Pathe Consortium - Cinema'nın** çektiği bir film bütün dünya sinemalarında gösterildi.

Kılıçları Mirin Dajo'ya saplayan, Otter'in kontrolünde De Groot idi. De Groot 70-90 cm. boyunda bir flöre ve bir kılıç kullanıyordu. Bu aletleri Mirin Dajo'nun göğsüne veya karnına saplıyordu. Kılıçlar çıkartılınca, kana bulanmamış oldukları görülüyordu; yaralar da kanamıyordu. Kılıç ve flöre sterilize edilmiş değildi ve Groot bunları vücutta yavaş yavaş batırıyordu. Başlangıçta Mi-

rin Dajo dudaklarını sıkıyor, mebzul miktarda terliyor, kızarıyor; sonra yüzü gene eski sâkin şeklini alıyordu.

Bir akşam Mirin Dajo Halk karşısında vücudunu (kalbi de dahil olmak üzere) üç ortası oyuk kılıçla deldirdi. Oyuklardan su akıttılar. Zurich kliniğinde karnına saplanan bir kılıcı yirmi dakika çıkarmadan tuttu. Bir koğuştta yürüdü ve bir merdiveni tırmandı.

Vücuduna tecrübeler sırasında beşyüz defadan fazla saplanan kılıçların röntgenle filmi çekilmiştir. Karın zarı, böbrekleri, midesi, karaciğeri, ciğerleri ve kalbi, her istikamette delinmiştir.

Mirin Dajo bu tecrübeler sırasında Yukarının muhafazası altında bulunuyordu. «Sahip olduğum mucizevî özellik, dünyayı idare eden Üstün Kuvvete, irademle teslim olmamandır. Kılıcın sivri ucu vücuduma değer değmez kendimi bu kudretin ellerine bırakıyorum. Bu günkü materyalist ilmin bu olayı izah edebileceğine kani değilim. Bu, ruhi araştırmalarla aydınlanabilecektir.» demıştır.

Tecrübeler sırasında her türlü hile ihtimali bertaraf edilmişti. Bu hususta doktorlar, metapsişikçiler ve eksper olarak çağırılan meşhur hokkabazlar müttefikler.

Mirin Dajo hiç bir zaman kendi kaabiliyetleri ile iftihar eden bir şöhret düşkünü ve maddî değerler arayıcısı değildi. Halka yaptığı gösteriler, gerçek gayesine uygun olarak dikkati çekmek içindi. Bu gayenin de, üstün asil bir gaye olduğu şüphesizdir: insanların vücutlarını iyi ederek, ruhlarını kurtararak onlara bir «maneviyat» öğretmek.

Bütün gücüyle, dünyayı idare eden üstün kudrete inanıyordu.

*

Dünyanın her yerinde (olağan üstü) dediğimiz hadiseler cereyan etmektedir. Bu hadiselerin elbetteki bedenli yani yaşayan bir insan olan vasıtaları vardır. Bu kimseler, üstün bir gaye, yani insanların bilgi ve inanç sahibi olmaları için, şaşmaz bir determinizma ile **kullanılmaktadırlar**. Falcılardan tutun da, gerisörler (tedaviciler), bakıcılar v. s.

Fakat umumiyetle bu kimseler birer vasıta olduklarını unutarak tezahürleri kendilerinden bilmekte, bununla gururlanmakta, kabiliyetlerini geçim ve şöhret vasıtası yapmaktadırlar.

Halbuki yer yüzünde insanın kazanacağı moral bir tekâmül ve olgunluk, bir anlayış ve yüksek ruhi kıymetlerdeki bir inkişaftır. Böylece, istediği kadar hünerli olursa olsun, gerçek insan meziyetlerine sahip olamamış olanlar, suların aktığı bir borudan farksızdırlar.

Mirin Dajo, bu kategoriye girmiyor.

Ayrıca şunu da düşünelim ki, harikulâde ismi altında toplanan bu olaylar, bizim günlük hayatımızı dolduran binlerce önemli olay arasında değildir.

Hepimiz müştereken harikulade bir dünyada yaşıyoruz. Bizden alışılmamış marifetler becermemiz istenmiyor. Bizden istenen günlük alelâde hayatta gerçeği araştırmak, gerçeğe uygun yaşamaktır. Bunu yapmaya çalıştığımız, gayret gösterdiğimiz zaman, değil vücudumuza kılıçların zarar vermemesi, aklımıza bile gelmeyen neticelerle karşılaşacağız.

RUH ve MADDE

- Daima daha fadyalı
- Daima daha güzel
- Daima daha zengin münderecat

RUH ve MADDE'de bütün sorularınızın cevabını bulacaksınız.

RUH ve MADDE'nin gayesi daima size hizmettir.

Abone ve sipariş adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

DÜVÜK VAZİFELİLER DUTUK VAZİFELİLER

(Geçen sayıdan devam)

Yazan: Suat TAHSUĞ

İsa'nın vazifesine başlamasından önce, şuurunun açılmasını temin eden bir hayat yaşamış olması düşünülebilir. Ancak, biz burada herkesce bilinen apaçık gerçekler üzerinde durmalıyız. Bu yüzden de, İsa'nın vazifesinin yaygın bir tesir sahası bulabilmesine başlangıç olarak Yahya'nın fonksiyonunu ele alabiliriz.

Roma idaresinde yaşamakta olan Yahudilerin anlaşıldığına göre rahat, basit ve hatta müreffeh bir hayatları vardı. Müreffeh olan çaha ziyade yazıcılar ve ferisilerdi. Musanın şeriatını kılı kırk yararak saklayan bu adamlar alabildiğine katı kimselerdi. Basit halk tabakalarından saf bir inanç sahibi olabilecek kimseler mevcuttu; nitekim İsa'nın şakirtleri de bunlardan çıkmıştı.

Katı ve şekli bir şeriata tabi ve uykudağından mahrum, maddi kıymetlere düşkün, iki yüzlü veya gafil idiler.

Musa'nın hayatı anlatılırken bir husus gözden kaçmamış olacaktır: Musanın fonksiyonunu belli eden en kuvvetli bir unsur da Firavunun mevcudiyetidir. İçinde yaşadığımız yer yüzünde birbirine zıt unsurların yeni bir gerçeğin ortaya çıkmasındaki rolü hiç bir zaman inkâr edilemez.

Gündüz ve gece nasıl tam bir gün ediyorsa İsa karşısında Ferisilerin, Saddukîlerin, Yazıcıların durumu da odur.

Tek yönlü çalışan insan mantığı, gerçekliğine inancı mevzu karşısındaki manileri, terslikleri, hasılı menfi durumları hidetle karşılar, akıl erdiremez, üzüntü duyar.

Haibuki bunun tam aksi varittir: Karşılaşılan her terslik yeni ve üstün bir huzur ve ahengin habercisidir. Aydınlık tarafta ol-

mak elbette mutlu bir şeydir; fakat karanlık tarafta olanları da ayrı bir kıymet kabul etmek bize daha üstün bir mantığın kapılarını açacaktır.

Buna şöyle bir düşünce sistemi ile varabiliriz: Dünyadaki bütün hadiseler üstün bir kudret tarafından en küçük noktaya kadar idare edilmektedir. Şu halde müsbet kabul ettiğimiz hareketlerin karşısındaki menfi durumlar nedendir? Niçin vazifeliler; peygamberler bir sürü zorlukla, muhalefete, ıstırap ve hatta ölümle karşılaşmışlardır?

Basit düşünce bunu iki tarzda düşünebilir: Üstün alemin kudretsizliği ki, bu bir tenakuzdur; veya üstün bir müessiriyetin adem mevcudiyeti. Birbirine zıt, belirtilerle tezahür eden bir kuvvete «yok» demek acaba bir hal yolu mudur? Kaldı ki gerek Musada gerek İsada, zaferin kimde olduğunu zaman göstermiştir. Firavunun ordularını nasıl deniz boğdu ise, Ferisilerin kudreti zaman denizinin dalgaları ile örtülürken İsa'nın temsil ettiği realitenin prensibini apaçık ortaya koymuştur: O da şu ki, bu vazifenin - yani İsa'nın vazifesinin - ne başlangıcında ne sonunda en ufak bir tenakuz vardı. Burada ancak Ferisilere kötü rol düşmüştü.

*

Yahyanın sert sesi, ilk önce, gaflet uykusunda olanları kıpırdattı.

İncilde Yahya şöyle anlatılmaktadır:

«Ve Yahyanın deve tüyünden esvabı ve belinde deriden kuşağı vardı; yediği çekirge ve yaban balı idi. O zaman Yerusolim, bütün Yahudiye ve bütün Erden çevresi Yahyaya çıkıyorlar; ve günahlarını itiraf ederek, Erden ırmağında Yahya tarafından vaftiz olunuyorlardı. Fakat Ferisiler ve Saddukîlerden bir çoğunun geldiklerini görünce, onlara dedi: Ey engerekler nesli, gelecek öf-

keden kaçmağı size kim gösterdi (Matta, Bab 3, 4-7).»

«... Gerçi tövbe için su ile ben sizi vaftiz ediyorum; fakat benden sonra gelen, benden daha kudretlidir; onun çarıklarını taşımağa ben lâayık değilim; o sizi Ruhulkudüs ile ve ateş ile vaftiz edecektir (Matta, Bab 3, 11-12).»

Su ile yıkanmak elbet beden temizliğini temin eder. Fakat temizliğe niyetlenen insanın kötülüklerden de elini çekmesi lâzımdır. Kötülüklerden elini çeken adam ne yapacak?

Yapılacak şey yeni bir hayata doğmaktır. Yeni bir ruh ve anlayış içinde yeniden yaşamak. Bu anlayış ruhta bir ateş çemberinden geçmekle kabil olmaktadır. Nefsaniyetin kıymetleri vicdanın ateşten hükümleri altında kara otlar gibi yanmaktadır. İşte, o zaman yeni bir insan doğar.

Yahya vaızlarını verirken İsayı tanıımıyordu. Ancak onun var olduğunu biliyordu. Yukarıya ona bu idraki vermiş, ona İsanın yolunu hazırlamasını emretmişti.

«İsa, İblis tarafından denenmek üzere, Rab tarafından çöle sevk edildi...» denilmektedir.

Bundan çıkan neticeler mühimdir: Evvelâ her seviyeden varlığın imtihanlarla karşılaştığı bir vakıadır.

İkinci husus «İblis tarafından denenmek üzere Rab tarafından sevk edilmek» keyfiyettir ki, bu da nefsanîyet ve sapma ihtimalinin İlâhî ahenge hiç bir zaman mani olmayacağı ve bu ahenge dahil olduğudur. Bu nokta, herşeyin değişmez ve donuk bir fata-

lizmaya tabi olduğunu iddia edenlerin düşünmesi icab eden bir problemdir. Zira neticesi önceden belli bir imtihan hiç bir zaman bir imtihan kabul edilemez.

İmtihanlar varlıklara yeni kudretler kazandıran dönüm noktalarıdır. Varlığın hürriyeti, doğru görünen yolun dışında başka yollar aramasını, bu yolların birer çıkmaz olduğunu anlamasını temin eder. Artık bunun ötesinde bir tek yol kalır: Bu yola hem hür olarak girilir; hem de yegâne yoldur ki gerçektir; realitenin üstüdür.

Böyle bir yola giren kudretli bir varlık, yolunun doğruluğundan şüphe edebilir mi? İmanla hareket etmez mi? Bu imanın doğrularla bir alâkası var mıdır?

Bu imtihanları İncilden takib edelim:

«Ve kırk gün kırk gece oruç tuttuktan sonra acıktı. Ve ayartıcı gelip ona dedi: Eğer sen Allahın oğlu isen (Rabbin seçkin ruhu isen mânâsına S.T.) söyle, bu taşlar ekmek olsun. İsa da cevap verip dedi: «İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, fakat Allahın ağzından çıkan her bir sözle yaşar» diye yazılmıştır.» (Matta: Bab 4, 2-4).

Kendisinde kudretler olan bir varlık düşünelim. Bu varlığın yaşadığı planda bir takım ihtiyaçları olacaktır. Bu ihtiyaçlarını keyfe mayeşa, aklına ilk geldiği gibi mi yapar? Hayır. Oranın bir adabı vardır. Bu adab insanoğluna gösterilmiştir; Mukaddes kitaplarda anlatılmıştır ki, bu da kanunlara uygun olarak ihtiyaçların teminidir, yaşamadır. Böyle bir temin, ahenge uygun, başka varlıkların tekâmülüne uygun ve söylene- ne uygundur.

(Devamı var)

☆ İnsanlar faaliyetleriyle bir eser medyana getirirler. Ve kendileri o eserin içinde kaynıyarak ortadan silinirler. Fakat meydana gelen eserde onlar daima yaşarlar. Böyle yaparak ortadan çekilenlere ne mutlu!

KADRI

☆ Gayesiz, münkir ve sefil bir çığır üzerinde durup yorulmanın faydası nedir. Nedir ki bu ancak size bu günü verir. Yarın ne olacaksınız!

☆ Hayırlı yol daima müteakbil hürmet yoludur.

MUSTAFA MOLLA

Sizlere bu sayımızda, *Sélection* dergisinin Mayıs 1965 nüshasında çıkan bir yazının tercümesini sunuyoruz. Hepimiz kendi hayatınızda önselilerle, haberci rüyalarla karşılaşmaktayız. Ancak bunlara devamlı bir şekilde sahip ve maruz bulunan şahısların durumları herkese acayip geliyor...

İnsanın gelişmekte ve tekâmül etmekte olan bir ruhunun, bir takım ruhî kabiliyetlerinin mevcudiyetini kim inkâr edebilir? Eksik olan, ferdlerin bilgili olarak, gerek kendi üzerlerinde, gerek çevrelerinde müşahedeler yapmalarıdır. Ruhî mevzuların hiç bir zaman birer faraziye ve nazariye olduğunu sanmayalım. İnsanlık çok daha mutlu bir gelecekte yaşamak için bir çok üstün ruh kabiliyetlerini geliştirmek zorundadır.

Normal üstü sezisleri nadir kılan, olayların bugünkü cereyan tarzıdır. Bu tezahürler sistemli bir şekilde tahrik edilebilseydi çok daha sık karşılaşabilirdik. Zira bunlar her insanda gizli olarak mevcuttur.

EUGÈNE OSTY

≡ Amerika'da bir nalbur müşterilerinin aklından geçeni okuduğu için iflâs edecekti ≡

Bu «şey» ilk defa başıma yedi yaşında iken geldi. Bir kış gecesi idi. Başkalarının bilmedikleri bazı şeyleri benim bilebileceğimi o zamana kadar hiç düşünmemiştim. Babam daha akşam yemeğine gelmemişti. Saat gecikmişti ve annem merak etmeye başlamıştı. Düşünmeden ona, bir tramvay kazası olduğunu, babamın yaralanmadığını, yaralılara yardım ederken geç kaldığını ve sonra tramvay şirketinden bir memurun bir kadeh içki içmeye davet ettiğini söylemiştim.

Biraz sonra babam döndü. Her tarafı sıyrıık içindeydi ve hafifce sarhoştı. Bir tramvay kazası geçirdiğini söyledi; fakat annem inanmadı. Ona ne kadar kazayı «kafamın içinde gördüğümü» babamın doğru söylediğini tekrarlısam tekrarlıyayım, bu hikâyeyi ikimizin bir olup uydurduğumuzu zannediordu.

O zamandan beri «duygular ötesi» bir sezis kabiliyetine sahip olmanın pek de iyi bir şey olmadığını öğrendim.

Bazan da hiç çözemediğim haberci rüyalar gördüğüm oluyor. Bir kaç sene evvel kızlarımdan biri Fanelli isimli bir profesörden piyano dersi alıyordu. Her perşembe akşamı profesör evimize geliyordu. Bir gece, yarı uykuda Fanelli'nin Şimal kutbunda yakalandığı bir kar fırtınası ile boğuştuğunu gayet net bir vizyon halinde gördüm. Yere düşüyor ve bir daha kalkamıyor, bacakları ona itaat etmiyordu. Bacaklarının donduğunu zannettim.

Ertesi perşembe Fanelli gelmedi. Rüya da bacaklarının donduğunu gördüğüm saat ten az sonra, bir menenjit neticesi iki bacağının felce uğradığını öğrendik.

Bu olağanüstü sezislerim bazan ailemi bir tehlikeden korumama da yardım ediyor.

Birkaç hafta evvel derin bir uykudan uyandım ve «Yanık kokuyor!» diye bağırma ya başladım.

Karım Frances'in yardımı ile bütün evi aradık. Hiç bir yerde ateş veya dumana benzer bir şey bulamadık. Tekrar yatağa döndük. On dakika sonra tekrar başladım:

— Yangın var! diyorum. Annenin evinde!

Frances bana acayip acayip baktı:

— Annemin evi buradan ondört kilometre uzakta! dedi. Bununla beraber annesini telefonla aradı.

— Dinle, anne; dedi. Sam'ın aklına acayip bir fikir geldi: Evinde yangın olduğuna inanıyor. Herhalde kâbuslu bir rüya görüyor. Fakat sen bütün evi arayıp tekrar bize telefon etmezsen uyuyamayacağını söylüyor.

Bir çeyrek sonra telefon çaldı. Kayın valdem mutfağın fırını arkasındaki duvarın tutuştuğunu, bir komşunun yardımı ile ateşi söndürdüğünü, hiç bir tehlike kalmadığını bildiriyordu.

Oğlum Ted'de de bir parça benim kaabiliyetim var. Birbirimizin kafasından geçenleri okuyup okuyamayacağımızı bir bilginin kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum ama bu, gerçekten oluyor.

Birkaç sene evvel Ted, yedi yaşındaydı ve çok iyi yüzme biliyordu. Onu arkadaşları ile beraber yakınımızdaki bir göle yüzmeğe göndermiştik. O gün öğleden sonra saat ikiye doğru şiddetli bir baş ve miğde ağrısı hissettim. Ve birden gözümün önünde boğulmakta olan oğlumun hayali belirdi. Küçük gölün ortasındaydı ve bacakları karnına doğru toplanmıştı. İki defa da, dibe batmış, çıkmıştı.

Dua etmeye koyuldum ve Ted'in, korkuya kapılmadan sırt üstü dönerek kolları ile yüzmesi için yalvardım.

Sonra hemen elimdeki işi bırakarak göle koştum. Yolda, bisikletle eve dönmekte olan Ted'e rast geldim. İlk önce bana çok eğlenmiş olduğunu anlattı. Sonra, biraz sıkıştırınca ağlamaya başladı.

— Çok korktum, baba! diye itiraf etti. Karnımda şiddetli bir ağrı hissettim. Bacaklarım kasıldı; dibe battım ve su yuttum. İstedikim kadar bağırsam da kimse yardıma gelmiyordu. O zaman sırt üstü döndüm

ve sahile kadar yüzdüm. Bunun beni nasıl kurtaracağını bilmeden yaptım. İçimden bir ses bana böyle söyledi.

Ben ve karım Frances bazan bu kudretimin kaybolmasını arzu ediyoruz. Nalbur dükkânını açtığım zaman meselâ. Bu halimin işlerime zarar verdiğini farkettim. Kapımdan daha bir müşteri içeri giriyorken hemencecik ne istediğini anlayıveriyordum. «Beş kilo çivi, bir bahçe makası.» Müşteri ağzını daha açmadan istediklerini tezgâhın üstüne koyuveriyordum. Eğer bir şey unuttursa, unuttuğunu da ona hatırlatıyordum.

Bazıları kızıyorlar. Fakat bunlar nadir. Çoğu şaşırıyorlar; bir daha benim dükkânıma gelmiyorlar ve gidip başka yerden alışveriş ediyorlar. Neden bir türlü anlayamıyordum. Bir gün bir arkadaşım bana bir ders verdi; o sayede iflas etmekten kurtuldum.

Arabasının dükkânımın önünde durduğunu görür görmez derhal bir sinek öldürme aleti, beş metre elektrik kordonu ve on ampul alacağını anladım. Kabloyu kestim ve içeri girdiği zaman her şey hazırды.

— Bu ne? dedi.

Kendime güvenerek «Siparişlerin!» dedim.

— Ne siparişi? Hiç bir şey almayacağım. Öyle geçerken seninle gevezelik etmek için uğramıştım, dedi.

Sonra kahkahayı attı.

— Gerçekten bunları almak için uğramıştım, dedi. Fakat insanı sipariş verme zevkinden mahrum ediyorsun. Para veren adamın kendi siparişini kendisi vermeye hakkı da vardır elbette!

Onun nasihatini tuttum. Yavaş yavaş müşterilerim benim çok kuvvetli bir klervoyan olduğumu unuttular. Artık bir şey unutup yanlış sipariş verseler de onları ikaz etmiyorum. Geçen gün bir kadın benden epey çokça miktarda alçı satın aldı. O bana bir şey söylemeden, alçı değil, aslında çimento almak istediğini anlamıştım. Bir saat sonra geri geldi ve alçıları çimentoyla değiştirdi.

Onu bu zahmetten kurtarabilirdim; fakat tecrübem bana başkalarına nasihat vermenin pahalıya mal olduğunu öğretti.

R. P. GAÜVE

Putperestliğin Mânası

Janus'den

Kutsallık Fikri

Putlar neye mevcuttur? Putperestlik ne demektir? Bu «Din harmanı» - Pascal'ın - deyişimiyle ne ifade edilmek istenmektedir? Bu karışıklığı, delilik, mantıksızlık, saçmalık kategorisine sokmak mı lâzımdır?

Bu sualleri sormak, kutsallığın insanlık durumuyla olan pozisyonunu aydınlatmak demektir. İnsanlığın dini bir «buutu» mevcuttur.. İnsanlığa has olan dinlerin tetkikinden «mukaddesin» hadiselerine arasına akseden bir tarifini çıkarmak kabildir. İnsanın mutad hayatındaki olayların aksine «kutsal» mefhumu daimi olarak ilâhi bir gayeyi ifade eden tabiatüstü bir kudret olarak peşinden koşulmuş ve araştırılmıştır.

Putun bizatihi kendinde olan bu kudret insana tâbi olmayıp onun kontrol ve iradesinin dışındadır. Tam tersine insan, hayatının tarzımı için ona muhtaçtır. İnsan bütün ihtiyacıyla bu kudretten esas hayati ihtiyaçlarının ötesinde mevcudiyetini takviye etmek, mutlak

yalnızlığını gidermek, içinde bulunduğu ümitsizlik ve ıstırapı yenmek kudretsizliğini altetmek ve nihayet oradan aldığı tesirlerle hayatını idare ettirmektedir. Burada insan için mevzu bahis olan durum bu putun enerjisi vasıtasıyla «ebediliğe» ulaşmaktır.

Putlara neden ihtiyaç vardır sualin en kestirme cevap, derinleştirmeğe ihtiyaç olmakla beraber şudur: İnsan kalbinde yaşattığı yok edilemez ve doymaz bir ümide sahiptir. İnsan kendini mutluluğa eriştirecek bu kudreti devamlı surette arar ve onu kullanmağa çalışır. Putun bizatihi kendinden insanın aradığı kudret onun için fevkalbeşer mucizevi bir şekilde tezahür edereceği onu tatmin etmelidir. İnsan mevcudiyeti parça parça, bir araya toplanıp bir bütün teşkil edemeyen unsurlardan mürekkeptir. İşte insanın mutlak, tam bir bütünlük bilgisine şaip olamayacağı bilerek ümitsizliğe düşmesi hali onu bu «kutsal» kudretten kat'i bir vahdani yete ulaşmasını ümit etmeye sevkeder.

Böylece katı bir mantık kaziyesiyle insanın mukad-

des puta gidişinin sebebi aydınlanır; insan yapabileceğine inanmak ister. Bütün ümitler bunun tahakkukunu garanti edecek bir kudretin mevcudiyetine dayanır. Bu kudret olmazsa insan ümitsizliğe düşer.

Pekâlâ bu kudreti nerede bulmalıyız. Diyebiliriz ki insanın yaşadığı kâinatta o kadar çok çeşitleri mevcuttur ki burada yapılacak yegâne şey bir şeyi tercih etmekten ibarettir. İlim lisanında bunlara enerji diyebiliriz. Diğer taraftan insanoglu ise kendi kudretini aşan her şeyi kutsallaştırmağa, putlaştırmağa mütemayildir, yeter ki o kudret onun menfaatlerini desteklesin.

Burada ümit edilen husus muayyen bir kadroya sıkışmış olmayıp kelimenin en geniş anlamıyla ümitlerinin en geniş vüsatıyla tahakkuku demek olan bir hale tekabül eder.

Allahın veya diğer bir ilahın mevcudiyetini inkâr eden dinsiz bir inanç dahi, netice olarak bir ümidi mutlak bir mevcudiyet ve saadeti ittihaz etmektedir.

Tarih bize insanın tecrübe sahasına girip kutsal

laştırmadığı hiç bir şey ol -
madığını gösterir.

Ay, güneş, dünya, ırmak -
lar, ağaçlar, hayvanlar, cin -
siyet ve uzuvları, hayati e -
nerjiler, ırk, memleket, sı -
nıf, parti, şef, lider, harp,
altın ve gümüş, ki bunlara
batıl itikatların daha aşağı
formlarını da ilâve etmeyi
unutmamalıyız.

Yukarıda sayılmış olan
bu putların böyle bir sıra
içinde sayılması okuyucu -
larımıza artık putperestli -
ğin aşılmış olduğu zehabına
vermektedir. Hakikat halde
bugün de durum pek parlak
değildir. Eski «cahiliye dev -
ri» tamamen bir tarafa atıl -
mış olmaktan uzaktır. Var -
mış olduğumuz karışık me -
deniyet seviyesi bizlere bu
«putperestlik mikrobu» te -
nizlediğimiz gururunu ihsas
etmekle beraber esasında bu
gün putlar şekil değiştirmiş -
tir. Adeta bugün yapmış ol -
duğumuz şey «zavallı eskile -
rin» efsanelerini «bir tole -
ransla» tetkik ederek bunla -
rı canlandırmak ve içinde
buldukları acz'den dolayı
o insanlara bir büyük ağa -
bey nazarıyla acımaktır. A -
ma ilerde göreceğimiz gibi
biz de onlardan az acınacak
durumda değiliz.

Bunlar daha az tabii ve
«tarihidirler». Fakat vicdan,
daima ümide susamış ve da -
ima ilâhlara has yaratıcı
kudretle desteklenmiştir.

Hıristiyanlığın 2000 sene -
lik mazisinde, felsefi kültü -
rün gelişmesi, bir sürü tabii
enerjinin teknikle kontrol al -
tına alınması âlemimizin
kutsallık atfedilen bir çok
mefhumlarının bu vasıfla -

rını kaybetmeleriyle sonuç -
lanmıştır. Yavaş yavaş vic -
dan saflaşmış ve teneffüs
ettiği hava temizlenmiştir.
Asri putların sathi nazarla -
ra çarpmayan bir görünüşte
olmaları bu yüzdendir. Eski
dini putların yerini bugün
aynı tarzda, yalnız daha ide -
alleştirilmiş gayelere müte -
veccih olarak ,ilim. sanat
(bu mutlağa varmayı iddia
eden sihirli anahtar!), man -
tik, şahsiyet tapınması, spor
ve sinema yıldızlarına olan
hayranlık - ki hayranlar
bunlara fevkalbeşer kudret -

ler atfedirler - almıştır. Fa -
kat dikkat edelim: Cemiye -
timizin sathi bir tetkiki eski
«ilkel» putperestlik şekilleri -
nin hâlâ berdevam oldukla -
rını göstermektedir. İki ci -
han harbinin şiddetli sarsın -
tılı, atom çağına giriş ve
bunun yarattığı dehşet ve
vicdanları iyice yoldan çık -
aran bu teşevvüş eski putla -
rın geri gelmesini sağlamış -
tır. Bunlar hatta ticari ola -
rak istismara uğramış ve bu
meyanda Pariste falcı ve
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

yıldız falcılarının iş hacmi muazzam bir meblâğa ulaşmıştır. Bütün kitab ehlinin de iddialarına rağmen hâlâ putperestlikten kurtulamamış olduklarını görmekteyiz. Burada dikkat edilmesi gereken husus asıl Tanrıya ibadet için kullanılan yolların putperestlikten başka bir şey olmadığı hususudur. Allaha dua eden kılâb ehlinin çoğu gayet süfli metodlar kullanmaktadırlar.

Musa zamanında nasıl İsrailoğulları kemalî safiyetle, Musanın Allahı Rabbe ibadet edeceğimiz diye altın bir buzağı yapıp ona tapmışlardır. Hakiki Tanrının tanınması kademe kademe olagelen bir hadisedir. Mümin ancak yavaş yavaş ve sabırla, kendini tasfiye ederek hakikî Tanrı fikri ile temas edebilir. Bu temas en nihâi

durumunda bile çok gayri mütekâmildir. Hissedilenlerle ifade edilenler arasında derin farklar mevcut olmakta devam eder. Bütün dinî akidelere ruhanî idrakin noksanlığında dolağı eski ananelerin devamından da ötürü putperestliğe dönüşebilir. Bunun sebebini ilerde göreceğiz.

Bu insanlığın içinde karanlık tabli kutsallığı niçinde bulunduğu büyük gayya (çukur) sebebiyle bizi ümitsizliğe sevketmektedir.

Ancak beşeriyetin seçilmiş bir mutlu azınlığı bu hazin ve karanlık manzarayı üstten seyredilemek mazhariyetine erişmiş olacaktır. İnsanlık ve onu sürükleyen putlar o kimseler için şüphe ile karşılanacak hususlar olacaktır.

Putperestliği yenebilmek için insanların yegâne silâhı vicdan meelesini uyandırmak, onun hükümlerine uymak, serbestlik ve hürriyet içinde yaşamasını öğrenmektir. Şimdiye kadar kutsallık adı altında her türlü melanet ve pislik meşru olarak işlenmiştir. Artık kutsallık ve ahlak adına yapılan bu manasızlıkların vicdan sesi hükümlerini altında bir son bulması gerekir.

Vicdan her türlü ahlâkî kazıyc ve kutsal tabuların üstüne çıkabilmelidir. İçinde bulunduğumuz bugünkü karanlık alemde yaşayan putperest insan henüz kendi varlığının, hürriyet ve şuurunun sahibi değildir. Kendini kuşatan bu iki taraflı kutsal kudretin yarattığı fasit bir dairenin esareti altındadır.

ÇANAKKALE SERAMİK FABRİKALARI A. Ş.

**TÜRKİYEDE SERAMİK SANAYİNDE
İNKILÂP YAPAN MÜESSESEDİR**

**SAĞLAM — UCUZ — ZARİF — GARANTİLİ — FAYANS — İZOLÂTÖR
ELEKTROPORSELEN VESAİR SERAMİK MAMULLERİNİ**

**Tercih etmekle aynı zamanda memleketimizin menfaatini de
korumuş olursunuz.**

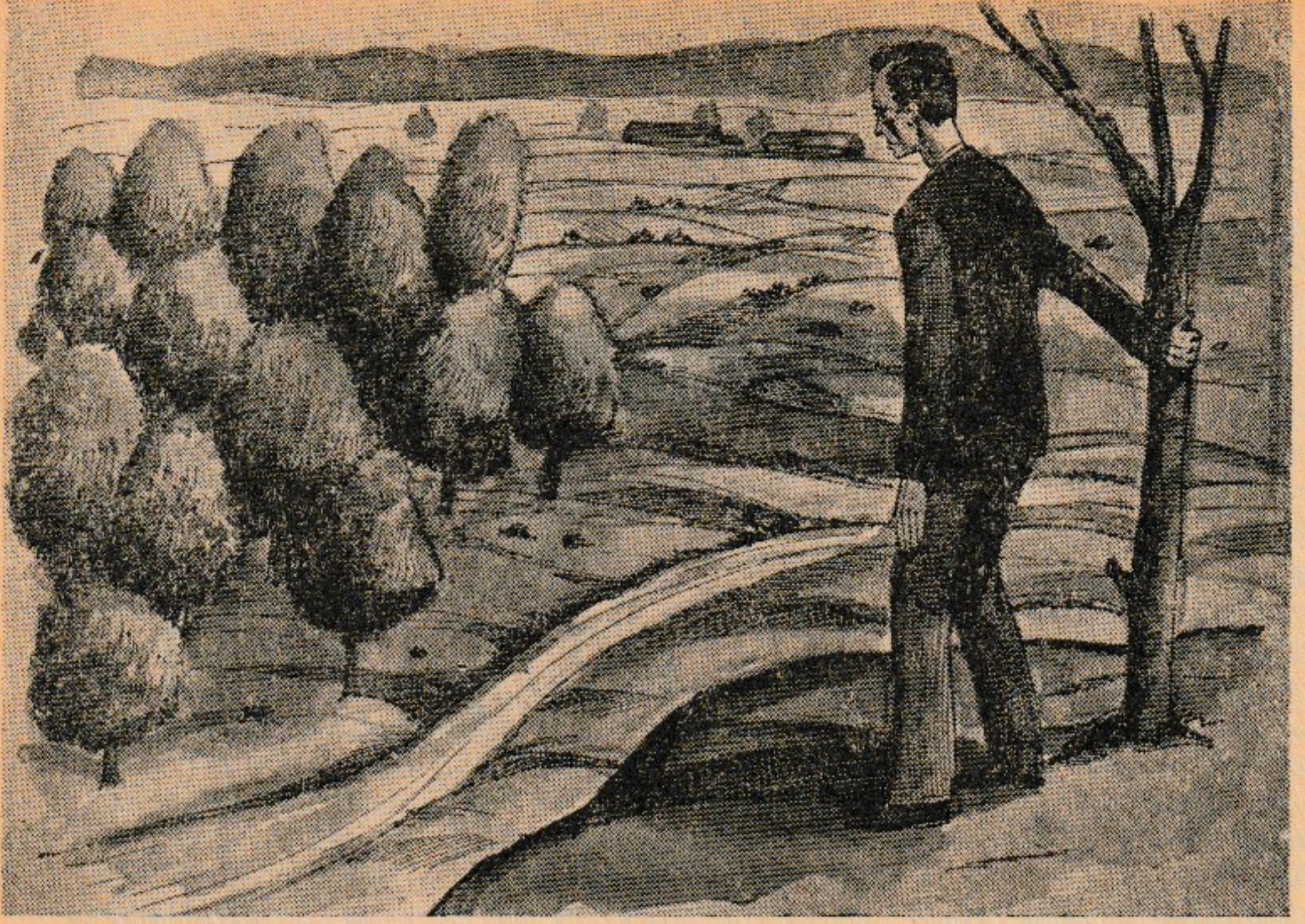
Sipariş ve mübayaa için müracaat :

Tersane Cad. Kipman Han, 5 — Galata — İSTANBUL

Telgraf : Kaleseramik — İSTANBUL

Telefon : 44 76 83

(Ruh : 432)

Ahiretten Dönerler

Öldüğü sanılan bazı kimselerin sonradan dirildikleri sık sık görülmektedir. Genellikle, spatyomla ilgili ilk kademelere ait intiba ve vizyonlar görülür. Tahayyül başlıca rolü oynar. Biz bunları «psikolojik infisal» yoluyla da elde etmekteyiz.

Yazan: Henry S. Galus

Geçen asrın sonlarına doğru Boston'lu Dr. Moore Russell Fletcher, ölüme benzeyen durumun yahut «muvakkat ölümün» kurbanlarıyla ilgili tecrübelerini topladığı bir eser neşretmişti.

Bu kitabında anlattığı vak'aların bazılarında kendi şahit olmuş, bazılarını ise doğru-

yu söylediklerine emin olduğu doktorlar ve tanıdıklarından dinlemiştir.

Kitabında bahsi geçen vak'alardan bazıları şunlardır:

Maine eyaletinin Vassalboro şehrinde, bir genç, doktoruna bakılırsa, veremin son safhalarını yaşıyordu.

Haftalarca konuşamayacak derecede bitkin yattıktan sonra 13 Mart 1875 günü öldü.

Fakat birkaç saat sonra, ölü gencin kalbi ve nabızı yavaş yavaş atmağa başladı. Vücuduna geçirilen kefenin içinde doğrularak, odada, kendisine dehşet içinde bakanlarla konuşmağa başladı.

Genç adam, nefesi durduktan sonra, birden etrafının karardığını anlattı. Fakat bu karanlık hissi bir an sürmüş; çok geçmeden gözleri yepyeni bir dünyaya, tahayyül etti-

ği gibi bir ahrete açılmıştır.

Namütenahi uzanan güzel bir ovaya nazır bir tepenin üzerinde duruyordu. Önünde ki manzarayı, dinleyicilerin mübalağalı buldukları bir lisanla tasvir etti.

Saatlerden sonra, ortalık kararmaya başlayınca delikanlı tekrar hayata gözlerini yumdu. Dr. Fletcher'e bakılırsa, ceset, her ihtimale karşı günlerce olduğu yerde bırakılmış, nihayet gencin bir daha dirilmeyeceğine kanaat getirilince gömülmüştür.

Dr. Fletcher'in bahsettiği diğer vak'a da birincisi kadar enteresandır.

Gene Maine'in Gardiner şehrinde Bn. John D. Blake'in (ki doğru sözlülüğünden şüphe edilmezdi), kalbi ve nabızı durmuş ve birkaç gün bu vaziyette kaldıktan sonra öldüğüne kanaat getirilmiştir.

Fakat üç gün sonra kendine gelen kadın ruhlar ülkesine gittiğini ve orada ölmüş dostlarını ve onlara orada rastgelene kadar hayatta olduklarını sandığı eski tanıdıklarını gördüğünü söylemişti.

Bn. Blake sonradan bu sonuncu kimseler hakkında tahkikat yaptırınca, kendisi «ölmeden» kısa bir zaman evvel hayata gözlerini yumduklarını öğrendi.

Bu hadiseden ondokuz sene evvel buna benzer bir vaka vuku bulmuştu. Vermont'un Highgate şehrinde genç bir öğretmen ölecek gömülmeğe hazırlanmış, fakat dört gün, dört gece sonra dirilmişti. Sonradan ruhlar ülkesine gittiğini anlatan genç kız, orada sayısız mes'ut ruh gördüğünü sözlerine ilâve etmiştir.

Bu hadiseden sonra da kendini dine vakfederek vaizler vermek üzere memleket gezisine çıkmıştı.

Vaizlerinde bir vazife görmek için dünyaya döndüğünü, muayyen birkaç seneden sonra ölecek kısa bir müddet için ziyaret

ettiği şahane ülkeye gideceğini söylüyordu. Dr. Fletcher'a bakılırsa, hakikaten tespit ettiği tarihte ölmüştür.

Dr. Fletcher'in dostlarından Albay Favor'un anlattığı diğer bir vak'a da dikkate değer. İçinde bulunduğu Boston ve St. John arasında yolcu taşıyan bir buharlı gemi ufak bir tenezzüh gemisine çarpmış ve bu geminin bir kişi hariç, bütün yolcularının boğulmasına sebep olmuştur. Kurtulan talihli, tam kırkbeş dakika suyun altında kalan genç bir kızdı.

İlk bir buçuk saat kızı canlandırmak için sarfedilen bütün gayretler boşa gitmişti.

Fakat Albay Favor, sun'i teneffüs hareketlerine devam edilmesini temin etmişti. İki saatlik çalışmadan sonra genç kız nihayet gözlerini açtı.

Kızın sonradan anlattığına göre, önünde çarşafa benzeyen bir manzara hasil olmuş, bunun üzerine hayatında yaptığı bütün hareketler resmedilmişti.

Ayrıca kız kardeşiyle müştereken yaptığı, fakat senelerce evvel kaybolmuş bulunan bir yüzüğü görmüştü.

İyileştikten sonra kardeşine yüzüğü nerede araması icab ettiğini anlattı ve yüzük hakikaten tarif ettiği yerde bulundu.

Öldüklerini söyleyen kimselerin ahret hakkındaki tecrübeleri bunlardan ve bunlara benzeyen misallerden ibarettir.

RUH ve MADDE'nin 5. cildinin mevcudu azalmaktadır.

Arzu eden okurlarımıza 25.— T.L. ödemeli olarak gönderilir.

Sipariş adresi : P.K. 1157 — İSTANBUL

Olaylar arasında. Olaylar arasında

UFUKLARIN ÖTESİNİ GÖREN ADAM

1780 yılında, Bottineau isminde bir adam sivil olarak Fransız bahriye sinde vazife alınış. Bu adamın bahriyeye intisap etmesine sebep, günlerce evvelinden limana gelecek gemileri görüp haber vermesindeki mahareti idi. Bahriyenin kayıtlarına göre Bottineau, 4 senede 575 geminin limana gireceği günü tam olarak tesbit etmiştir.

Nauscopie ismini verdiği bu melekesine doğuştan sahip olmadığını fakat uzun bir zaman çalışarak elde ettiğini söylemiş. Bu çalışmaya 1764 de başlamış ve bıkip usanmadan her gün تنها sahile gidip ufukları gözetmiş ve ancak senelerce sonra hiç yanılmadan gemilerin geleceği günü tesbit edebilmiştir.

Zamanın bahriye nazırı Marechal de Castires, Bottineau'ya 10.000 Frank teklif tmiş ve ayriyeten senede 1.200 frank da para teklif ederek sırrını satmasını teklif etmiş. Fakat o bu meblâğı küçümseyerek sırrını satmak istememiş.

Daha sonraları Bottineau, Parise gitmiş, o sıralarda Fransız ihtilâli ile karışan memlekette bir daha da sırrına müşteri bulamamıştır. Ve sefalet içinde ölmüştür. Ondan geriye kalan vesikalardan öğrenildiğine göre; bütün mesele ufuklara dikkatle bakmak ve atmosferdeki değişiklikleri dikkatle tesbit edebilmekmiş.

HIRSIZI ELE VEREN ŞARKI

Harold Helfer

Şarkıcı Bayan Maxine Brown Washington'da bir tiyatrodaki konser veriyordu, son şarkısı «Hold my hand» — Elimi tut — isimli bir şarkı idi. Bitirdiği zaman dinleyiciler coşkunca alkışlıyorlardı. Şarkıcı da nezaketle sahenin ucuna gelerek halka teşekkür ederken dinleyicilerden ön sırada oturan bir erkek eline uzandı ve onu tuttu, Miss Brown elini her ne kadar kurtarmak istediye de kurtaramadı ve adamı sahneye çekti. tam bu sırada dinleyiciler arasından bir kadın: «Evimi soyan bu adamdır, onu yakalayın» diye feryat etti. Böylece adam, Miss Brown'un elinden sonra polis elini tutmak mecburiyetinde kaldı.

RÜYA, ŞAPKA ve AT YARIŞI

Jack Herbert Chicago'dan Loiwille'e geldiği akşam çok yorgundu, erkenden yattı. Ertesi günü at yarışlarına gidecekti. Gece rüyasında bir takım şapkalar gördü, sabah olunca rüyasını düşünmeğe başladı ve gideceği yarışlarla bir münasebeti olup olmadığını düşünürken «Captain» isimli atı hatırladı; öyle ya! «CAP tain» başlık demektir, başlıkta şapka! tefsirini yapmıştı, bu atın üzerine oynamaya karar verdi.

Fakat yarış «SOMBRERO» isimli at kazandı. Sombrero İspanyolca şapka demektir,

Olaylar arasında. Olaylar arasında

Olaylar arasında. Olaylar arasında.

İKİ ÂLEM ARASINDAKİ SINIR

Laura Hearne

18 yaşında iken tüberküloza yakalanmıştım. Sunset Heights sanatoryu-
nunda tedaviye götürülmüştüm. Orada yapılacak pek bir şey olmadığı için
okumaktan yorulduğum zaman küçüklüğümde beri merakım olan falcılık
la vakit geçiriyordum. Fakat daima iyi gördüğüm şeyleri söylüyordum ta-
bii. Tahmin edersiniz ki kısa zamanda mevcut bütün hastalarla tanışmam
uzun sürmedi. Buna hastabakıcıları ve doktorları da ilâve edebilirsiniz.

Bir gün Dr. Poul H. Ringer, bana, hakikati gizliyerek yalnız iyi şeyler-
den bahsetmemin doğru olmadığını söyledi. Tabii ben müdafamı yaptım
ve gönlümün onları incitmek istemediğini ona anlattım, eğer isterse, fallar
da gördüğüm acı tarafları yalnız kendisine söyleyebileceğimi de söyledim.

Taburcu olmasına pek kısa bir zaman kalan Mary Johnson isimli çok
güzel bir kız, falına bakmamı istedi, kendisine bir iki şey söyledikten sonra
Dr. Ringer'i aradım ve Mary'nin hayatının sonuna geldiğini söyledim. Dok-
tor, «Bu def'a yanıldın Laura.» Dedi.

O gece hemşire Frances, Mary'nin bir bağırsak rahatsızlığından has-
tahane tedavisine alındığını söyledi. O gece saat 12 de yattım, saat 3 sıra-
larında, Mary telaşlı bir halde önümde belirdi. Telaşının sebebini anlayama-
dım. Fakat her nasılsa o'nun ölmüş olduğunu sezindim. O'na «Burada
kalmamalısın Mary, çok bedbaht olursun, seni kimseler göremez» dedim.
«— Korkuyorum, yalnız nasıl gideyim?» Dedi. Ben telaşla: «Ben seninle
gelirim, şimdi, derhal gitmemiz lâzım.» Dedim.

Elinden tuttum ve müthiş bir sür'atle yükselmeğe başladık. Gecenin ka-
ranlığını yarararak güzel bir ışığa doğru süzülüyorduk. Birden bir tuhaflık
hissettim ve durdum. «— Sen şimdi iyisin Mary, fakat benim dönmem lâ-
zım, yoksa bir daha bedenime giremem.» Dedim. O'nunla orada ayrıldık,
sonrasını hatırlamıyorum.

Sabahleyin kapının açılması ile uyandım, gelen hemşire Frances idi.
Henüz bir şey söylemeden o'na: «Bir kelime bile söyleme, Mary, saat 3 ci-
varında öldü değil mi?» dedim.

— «Evet, fakat sen bunu nereden öğrendin?» Diye hayretle sordu. Mary'
nin telaşlı hali bir türlü gözümde gitmiyordu, sonra, o'nu bıraktığım za-
man ise ne kadar sakin idi.

Aradan seneler geçti, bu müşahademi hiç unutmadım, şimdi şükür
içindeyim, çünkü bir çok şeyleri bu müşahademi düşünerek aydınlattım;
hayat ne idi? Ölüm diye bir şey var mıydı? Acaba, gerçek olan hangisi idi?
Mary evvelâ telaşlı idi, sonra telaşlanan ben oldum, bu nedendi?

Tabii fallarımda da, artık, ölümün fena bir şey olmadığını düşünerek
hiç çekinmeden söylemeğe başladım.

Olaylar arasında. Olaylar arasında.

MUKADDERAT

VE

İCABAT

Problemleri

(Geçen sayıdan devam)

Özetleyen: Feridun TEPEKÖY

— VII —

Varlıklar mukadderin ilahi mahiyetini, kendi mevcudiyetleriyle bizzat ispat etmektedirler. Zira, yaratılma anında onların reylerine müracaat edilmemiştir. Şu halde, var oluş, mukaddere boyun eğmenin açık bir ifadesi ve delilidir. Dolayısıyla insanın, ilahi irade kanunları gereğince varlığını olgunlaştırmağa mecbur oluşu, var oluşunun icap ve zaruretlerine bağlı bir keyfiyettir. Şu halde, insanlara kendi iradeleriyle kendi mukadderlerini tayin etmek hürriyet ve selâhiyeti, ilâhi irade kanunlarının icabatı gereğince ilahi bir EMİR ve bir VAZİFE olarak verilmiş bir zarurettir. Bu bakımdan mevcudiyeti Allahın emrine dayanan bir varlığın, kendisine bahşedilmiş bulunan serbest iradesini İlahi murad ve kanunların dışında, aykırı bir istikamette kullanmağa kalkışması imkânsızdır. Zira, söylendiği gibi, insanların en mümeyyiz vasfı olan iradelerini tam bir serbestiyet içinde kullanmaları hürriyeti bile mukadderin zaruri icaplarından addedilmelidir. İnsan iradesi ne kadar hür olursa olsun İlahi irade ile çatışması hiç bir zaman bahis mevzuu olamayacaktır: Varlıklar, iradi faaliyetleriyle Allahın muradının tezahüratı olan kanunlarına boyun eğmekten, onlara tabi olmaktan başka bir kudrete sahip değildirler. Hiç bir zaman da olamayacaklardır.

İrade, takdiri davet eder. Şuhalde İRADE, bahtlılığın veya bahtsızlığın kapılarını açan ve bu sebeple çok iyi ve dikkatle kullanılması lâzım gelen bir anahtardır. Fırtına

lı açık bir denizde bocalayıp duran bir geminin dümenini iradeye benzetebiliriz. Eğer bu vasıtayı dirayetle kullanacak olursak bizi selâmet sahiline ulaştıracaktır. Demek ki irademizi kullanarak vereceğimiz şu veya bu yöndeki kararlarımız, mukadderimizin öncülüğü vazifesini görecektir. Varlıkların tekâmülü nispetinde irade hürriyeti de bir genişlemeye mazhar olur. İrade ne kadar serbestlik kazanırsa vereceği kararlar da o nisbette şümûllenir. Şu halde iradenin hürriyeti muayyen bir kudretin kazanılmasına veya liyakatin artışına tabi olmaktadır. Kudretin artışı nispetinde de mes'uliyetin şümûllenerek buna refakat etmesi bir zaruret olarak ortaya çıkar.

Kötü görünüşlü herhangi bir kader karşısında hiç kimseyi itham etmeğe hakkımız yoktur. İnsanların, kendilerine ıstırap veren bir mukadder karşısında ne Allahı, ne cemiyeti ve ne de hayat plânını itham etmeğe hakları olmadığını bilmeleri çok faydalıdır. Bilmeli ve ehiç bir zaman unutmamalıyız ki; hangi kaderle karşılaşmışsak, onun karşımıza çıkmasını bir zaruret haline getiren bir takım fiilleri daha evvelden işlemiş olmakla böyle bir neticenin illî sebeplerini temin etmişiz demektir. Şu halde, karşılaştığımız netice, sahibi ve mes'ulü bulunduğu muz fiillerin bize temin ettiği bir hak olarak kabul edilmelidir. Böyle bir hakka sahip olmak için bizzat cehit sarfetmekle mes'uliyetini de omuzlarımıza yüklediğimizi hatırdan çıkarmıyalım. İlahi irade kanunları karşısında fiillerimizin müstahak olduğu ne

ticelerle karşılaşmak, bizler için ilâhi bir lûtuftur. İsteyen ve istediğinin hakkını kazanan her insan istediğine kavuşur. Ama bu kavuşma, yerine göre ıstırap veya saadet halinde ortaya çıkar. Burada İlâhî kanunların icapları hakkın karşılığını tayin eder. Rahim ve rahmaniyetin bir mânâsını da bu zaviyeden anlayabiliriz. İstihkak sahiplerine tam karşılığı verilir. En ufak bir hareketin bile hakkı zayi edilmez. Bunun için mes'uliyetimizi daha iyi idrak etmemiz ve her türlü hareketlerimizi buna göre tayin etmemiz bir zaruret olmaktadır. Gerek dünya ve gerekse öbür âlemde beklenmekte olan bir cehennem veya cennet varsa bunun, kindar ve hükmedici üstün bir kudretin kaprislerine tabi emirleriyle tahakkuk etmiş olması düşünülemez. Cennet ve cehennemi, hürriyetine sahip insan iradesinin bizzat tertiplemiş olduğu hâdiselerin yarına aksetmiş bir tecelliyatı olarak kabul etmekteyiz.

İnsan, dalgalar arasında salınan bir tahta parçası gibidir. Dalgaların meydana gelişini ve muayyen bir istikamette ilerleyişini temin eden bir rüzgâr, bütün bu hareketlerin idarecisidir. Ona boyun eğmek mukaddirdir. Direnmek ise, hiç bir fayda temin edemeyişi bir yana, ilerleyişi geciktirecektir. Direnip direnmemek hürriyeti insanlara bahşedilmiştir.

Rüzgârın estiği istikamette ilerlemek üzere irademizi kullanmak basiretini göstermekle Tanrının hayırlı kulları arasına girmiş oluruz.

Allah, iyiliği benimsemeyen, karşılıksız hizmet vazifelisi olmak için iştıyak duymayan, nefsanîyetinden kurtulması uğrunda cehdetmeyen, vicdanını nefsanîyetine hakim kılmak istemeyen ve rüzgârın sesine kulaklarını tıkayan insanlara cennetinin kapılarını açmaz. Cennet ise, idrak edilmiş bir vazifenin tam olarak ifasından sonra hak edilen huzur ve sürurun ta kendisidir.

«Ne ekersen onu biçersin.» sözünün mânâsını bu suretle daha açık olarak ortaya çıkmış görüyoruz. Cennet ile cehennem, vicdan ile nefsanîyetin birer nüfuz mıntıkasıdır. Kader, bir gayenin işaretçisidir. Bu gaye ise tekâmüldür. İnsan, Allahın iradesinin mahiyetine hiç bir zaman nüfuz edemiyeciktir.

Ancak, içinden gelen şiddetli bir özleyiş, onu mütemadiyen İlâhi irade kanunlarının rüzgâr istikametindeki icaplarına uygun istikamette fiiller ifasına sürükleyecektir. İnsanın ve bütün varlıkların öz benliği, daima iyiye, güzele ve yükseğe yönelmiştir. Zira her biri bir İlâhi alevdir.

Bu bakımdan, iradeyi nefsanîyetin pençesinden kurtarıp öz varlığımızın ışığından aydınlanan vicdanımıza hizmetkâr etmekle tekâmülümüzü sür'atlendirmiş olacağız. Her insan - ne kadar geri durumda bulunursa bulunsun - ne kadar fena olursa olsun tekâmül yolunda bulunan ve daima iyiliğe yönelen bir itiliş ve iştıyak hali içinde bulunur. Bu hal onun yaradılışı icabıdır.

Yaradılışla birlikte ruha, sonsuz kudretler ve melekeler de mekni bir halde bahşedilmiştir. Tekâmül dediğimiz, gizli halde bulunan bu kudret ve melekelerin tedricen inkişâf edişi halidir. Bu halin son bulması bir yana, durması bile mümkün değildir. Ancak, sür'at azalır veya çoğalabilir.

İstek ve irademizi kullanmakla, diğer kâmlık istikametinde ruhi melekelerimizi faaliyete geçirecek olan cehit ve gayreti sarfetmek imkânına kavuşmuş oluruz. Böyle bir arzu, irade ve cehit, bizi, içimizin nurunu görmemize zemin hazırlar. İçimizin nurunu görebilmemiz, bize, Allaha yönelme kudretini kazandırır. Şu halde içimizdeki nura, ulaştıracak olan yol üzerinde bizi diğer kâmlık, sevgi, fedakârlık ve fazilet melekeleri beklemekte ve bize yardımcı olmaktadır. İlâhi irade kanunları hiç bir ruhun atıl ve uyusuk halde kalmasına müsaade etmez. Er veya geç her ruh nefsanîyetinden kurtulacak ve etrafını aydınlatan bir nur halinde parlıyacaktır. Zira varlıkların mukadderi budur.

(Devamı var)

SUALLER:

1 — «Ne ekersen onu biçersin.» sözü ile, cennet ve cehennem arasında nasıl bir bağ kurulabilir?

2 — Her insan istek ve ihtiyaçları istikametinde kendine bir yol tayin eder. «Altın arayan, altın, çamur arayan da çamura kavuşur.», «İnsan ister, çalışır, Allah verir.» sözlerinden çıkaracağımız bilgiye göre, isteklerimizi nasıl istikametlendirmeliyiz?

DÜĞÜMLÜ KUTSAL TEMEL

E. ARIKDAL

Akıl Tanrısı AHURA MAZDA Zerdüşt'e böyle dedi, böyle yazdırdı. İyilik dedi, gök yedi kere eğildi; kötülük dedi, yer yedi kat yarıldı. Cennetle cehennem birbirine sarıldığı sırada, idte Altı Melek geldi ötelerden.

Altı Melek: altı yol, hem de altı yolcu demek. Geldiler, getirdiler Ahura Mazdanın dileğini. Her biri, birer birer ayak vurup toz silktiler ve dediler:

«Gün doğmadan gerçeği görün, yol bitmeden iyiye dönün. Günlerin gününde iyi ve mutlu dünya ya da yalan rüya sizlerin olsun, içiniz imanla dolsun. Biz neyiz, siz nesiniz? Nefsimiz nefsinizle, hissimiz hissinizle, izimiz izinizle bir oldu, işte vakit doldu.

Bir kutsal kemer getirdik YÜCELERİN YÜCESİNDEN. Denizlerin derinliği, göklerin enginliği, insanların bilgisizliği aşkına düğüm düğüm bu kemer..»

Çözmek-görmek; alıp bilmek; bilip tutmak hüner. Biz size bu hüneri vermeğe geldik... Tanrıdan niyaz eyledik... Tâ ki yazılanlar hep ola da inayet ve rahmet eksilmesin, rızkıınızdan kesilmesin.

Söyle yaklaşın hakkın sesine! «Düşünce iyi düşünölsün.» İyiler iyilerle yürösun. Sana gelen bana gelendir; bana olan sana olandır. Sen kendi işini senden mi bilirsin; her şeyde kendin mi görörsün? Bir çıkmaz yolda yürörsün, haberin yok bunca zaman. «Düşöncen yüksek, hissin mubarek olmadıkça, benliğini yere çalmadıkça: emeksiz çoban olursun, sürünü kurt-dan bulursun.»

Zor mu, dedi, iyi dilek? Altı Melekten biri... İyi mi zor, kötü mü kolay? Adamına göre yol, adımına göre hız vardır: hem zor hem kolay. Bilgi mi, bilgisizlik mi? Bahtiyarlık, bahtıkara olmakdan evlâ ise senin için, bilgisizliği semtine bile yaklaştırma.

Seni ötelere götüreceğ kervan; yerin, yurdun, izin, sıran hep bu topraklardan geçti. Geçti de ne etti? Gül'ü aldı, dikenini almadı; üzümü yoldu, çubuğu kenara koydu. Bunlar hep iyi düşünöceden, selâmete ve güce-kuvete imandan doğdu. Düşöncen seçkin, düşünöncen aydın, düşünöncen duru olsun. «Sana layık olan yolda yürörsün.»

Mezarlarla mihraplar arasındaki görünmez yol düşünöceden geçer; amma ne geçiş, amma ne seçiş. Dik dur kısalan gölgeler gibi; sonra bir

elini yere, bir elini göğe uzat: aldığını ver, gördüğünü anlat. SINANMAK-TASIN. Hepsinde senin cevherin hükümler; düşüncen kutlu, sonun mutlu olsun İNSAN!

Söz'de iyilik demek, dedi, Altı Melekden biri; hilm ile açmak ağzı, şükür ile bitirmek niyazı. Doğru konuş ki akşam vakti ışsız, yoldaşsız kalıp ateş ararsan, bil ki doğru sözlü biri seni ateşe kor. Eğri odunun ateşi de ateş mi? Öyle bile olsa, doğru odunun ateşi, közü; özü, sözü doğru ağzın öğüdü gibidir.

Söyle: Fakat ne bir fazla, ne bir eksik. Nefsini de yıkmışsan üstelik... güç senden olur, herkes inayet bulur. BİR ELİN YERDE, BİR ELİN GÖK DE; düşüncenin iyisi, sözün hikmetlisi işte!

Akıl Tanrısı derki: İş iyi yapılsın; selâmet kapıları açılsın. Kendini kendinden bilme! Elinin işiyle de öğrenme! Sen, sen ol düşünceni, sözünü elinin teriyle pekiştir; ötesi uzun iştir.

Düğün gününün tasası mı bastı içini? Kavuşmanın ilk adımı, ayrılığın son adınındadır, bil! Nasıl atarsan, nasıl basarsan öyle olur yolun. Misâl bu ya... Yeşil yaprak üstünde yeşil bir böcek; nasıl görürsün nasıl tanırsın. Sanki yoktur sanırsın. Bir de bakarsın ki yeşil böcek, sarı böcek olmuş, dile gelmiş:

«Benim hükmüm senin hükmüne bağlı. Dağ-taş, kurtkuzu, börtü-böcek, sen İNSAN'dan alıp sen İNSAN'a verecek. Etrafındayız, geçtiğin yolundayız.

.....

En nihayet Altı Melek, hep birden şunu dediler ve Yücelerin Yücesine hamdcttiler.

«Emrini ilettik. Düşüncen, sözün, işin iyi olsun, İNSAN, dedik. Hakkın doğrusundan, yalanın eğrisinden sakınmak için «bilmediğimizi bilen, her işi hikmetle çeviren» Sen'sin.»

Siyahlı Melek

Marguerite A. VASSAR

Siyahlı kadın ile 1923 den beri arkadaşız, onunla ilk defa Nevada eyaletinde Tonapah'da Mines hastahanesinde karşılaştım.

O senenin baharında çok ağır hastalanmış ve hastahaneye kaldırılmıştım. Bir ameliyat gerekiyordu ve bununla beraber kurtulma ümidi çok azdı. Durum kritik olduğu için ağır vak'alar bölümüne yatırılmış ve kapıma da ziyaretçi kabul olunmaz levhası konmuştu.

Ameliyattan sonra, üç gün yarı baygın dünyadan bihaber yatmışım. Dördüncü günü, sabahleyin ipekli kumaş hışırtısına benzer bir ses duyarak gözlerimi açmaya çalıştım. Ayak ucumda bir kadının durmakta olduğunu gördüm.

Kıyafeti çok eski tarzdi: elbisesinin

yakası dik, omuz başları kabarık ve bel-den aşağı yere kadar inen eteği vardı. Başında, kat kat şifondan bir hotozu vardı. Narin, soluk yüzü iri siyah gözleriyle aydınlıktı.

Gözlerine baktıkça kuyuya düşüyor muşum gibi bir his duydum, hafifçe başım döndü, kim olduğunu sormak istedim, fakat dilim bana bir türlü itaat etmiyordu. O incecik parmağını dudığına götürerek susmam gerektiğini ihtar eder gibi bir jest yaptı ve «hayır» der gibi de başını salladı. Sonra pencereye doğru yürüdü ve oradan çıktı gitti. Bu çıkışta pencere açılmamıştı hatta perde dahi kıpırdamadı.

Bir müddet öylece kaldım. Sonra o
(Devamı 34. sayfada)

YARDIMCI ÜYE KÖŞEMİZ

Anketimizle ilgili cevaplandırmayı geçen sayıda bitirmiş bulunuyoruz.

Bu ANKET'e verilen cevaplardan en başta şunu anlamış durumdayız: SPİRİTÜALİZM, her şahsa göre değişen bir kavru olmakta ve herkes kendine göre birşeyler anlamaya çalışmaktadır...

Spiritüalizm nedir?

Bu sorunun cevabını vermek ciddi bir güç!

Bir ruh sahibi olduğunu yaşadığı hayatla bilmek demek bu..

Beş duygunun içine, bedenini dardaracak çemberine hapsolünmüş bizler için, bu çemberi aşmaya çalışmadan, aşmadan, SPİRİTÜALİZM'i sezebilmek, duyabilmek ne mümkün!..

Çevremizde ,gecegündüz durmadan bitmez olaylar cereyan etmekte... Bize göre bazıları basit, bazıları önemli; fakat gerçek değerleri birbirinden tamamen farksız bu hadiselerin asli sebeplerine inebilmiş; asli yönelişi görebilmiş kaç kişi vardır?

Nerede başlayıp nerede bittiği hâlâ meçhul olan şu sonsuz kâinatın içinde, bir noktadan bile küçük olan kürremizdeki bizler, kendimizi el'an birşey sanıp birbirimizi yemekte olduğumuzun hikmetini bilebiliyor muyuz?

Dünyamızın neresine bakarsak bakalım, insanlığın, asırlardır aradığı huzuru bulamıyoruz! Bulduğumuzu sandığımız huzurun bile canlılar gibi bir ömrü vardır...

Maddîmanevî bütün varlığımızla, herşeyimizle hepimiz birbirimiz için, ince-kalın birer törpüüz.

Âdem'den bugüne kadar neler olmuş... Dünya ve insanlar, dünya seviyesinde ne realiteler yaşamış.. Bilebildiklerimiz kadarı malûm...

«Tarih, tekerrür eder dururmuş..» Bu, bize göre bir hüküm... Bunca tekerrür ve bu tekerrürdeki incelik nedir? Ciddeten tarih tekerrür mü etmektedir? Yoksa onu tekerrür olarak gören bizler miyiz?

Tekâmülde durmak yok; fakat tekerrürde durmak vardır. Öyleyse tekâmül yok mudur? Yoksa, bugüne nasıl geldik?..

Bize tekerrür gibi gelen her olayın tekerrür olmadığını anlayabilecek kudretle miyiz? Bu kudret nasıl elde edilir?

Birbirini nakzedenden nelerimiz yok!.

Tenakuzlar içindeki bizler ,bir an önceki olayın, bir an sonraki tekrarıyla bize bahşediler, daha geniş, daha çok lûtufların farkında mıyız acaba?

Gözümüze, gözümüze sokulur da her lûtufta, iti, itiveririz!.. Neden?

İlimle dini ayırır; ibadetle İŞ'i tek tek görürüz!.. Tezatların, ilim ile dinde, ibadetle İŞ'te değil; bizlerde olduğunu göremeyiz, göremeyiz!..

Maddenin etkisinde bölündükçe bölünürüz...

Türlü şekillerde BİR'iz... BİR'i itmiş; şekillenip dururuz!..

Renk renk ayırmışız bizi!.. Şöyle hızla çevir hele: Ne renk kahr, ne de sızı...

Niye bölük bölük, neden ayırıyoruz?

Geldik gidiyoruz hiç düşünmeden!.. «Kalın enseli...» yiz.

Bir yanımız çok önde, bir yanımız çok geride! İki elinizin tuttuklarını, biri önde, biri arkada düşünün: Öndeki hızla gidiyor: Maddî yönümüz.. Arkadaki gerilerde kalmakta: Mânevî yönümüz (Aslolan tarafımız)... Buna, bu beden denilen kifayetsiz unsurumuz daha kaç yıl dayanır? Gerildikçe gerilmede!.. Ha koptu, ha kopacak!..

Kim ister kopmasını? Kimse istemez elbet. Yeter mi istememek?..

Rahmet yağıyor gökten.. Yağmağa başladığından beri.. N kaldık ne verelim biz bize?..

Nuh'tan beri neler oldu.. Hâlâ Nuh'un gemisinin peşindeyiz! O günden bugüne kadar bir gemi bile yapamadık! Nuh'un gemisini bulsak, bizi kurtarır mı ki?! O Nuh'un ahfadı içindi.. O günden bugüne dek çok şey değişti; tekâmül etti.. Akıl müzemizde nelelerimiz var!..

Evet; insanlığın bir gemiye yine çok ihtiyacı var. Geminin bütün inşa bilgileri de var.. Biz hâlâ hazır peşinden kurtulamadık!. Çünkü çekip gerideki elimizi önde bir araya koyamadık. Yan yana gidiyoruz; gerilmiş kollarımız.. Dönüp geriye bakmaktan bizi kim alıkoyar?

Rikkati unutmuşuz; rakik değildir işimiz.. Çekip çeviremeyiz; bırakıp gidemeyiz..

Zamanı yaşar mıyız? Zaman akar önümüzde.. Gerilere bakıyoruz bu akışı görmek için!.. Ne tuhaf!

«BİLGİ BİR BÜTÜNDÜR.» Fakat biz bu bütünü acımızdan bölüyoruz: Kısım kısım - ceste ceste hazmetmek için.. Yine de kör kütüğüz: Neyi neyden böldüğümüzü göremiyoruz!..

Bizler, gıdaları da lokma lokma çiğner ve yine lokma lokma yutarız. Tıpkı bilgide yaptığımız gibi. Lâkin bu lokmalar toptan hazmolup toptan emilir ve vücudumuze toptan enerji olur; lokma lokma değil..

Başlangıç, her ikisinde de aynı: Lokma lokma - kısım kısım.. Fakat iki sonucu paralel göremiyoruz. Vücut lokmaları birleştirip alıyor; istifade ediyor. Biz kısım kısım aldığımız bilgi parçalarını birleştirip istifade edemiyoruz. Niçin?

«BİLGİ, İNSANI BİR REALİTEDEN DİĞERİNE GEÇİRİR.»

Vücudumuzu bir halden diğer bir hale geçirmeğe yarayan da aynı işi görmüş oluyor. Lokmalar tek tek neye yarar ki!.. Birer lokma aldığımızı düşünelim her öğün.. Bulduğumuz halde kalakalırız..

Dünyada da kalakalmak, dönüp dönüp yine gelmek, hazmı bütün yapmak içindir..

Madde misal önümüzde: madde hamur

elimizde.. Tabii yoğurabilen için.. Yoğrula-bilen biz olunca, hamur biz..

Maddeyi, vücut için ne kadar çok geçiresek de akıldan, bunun ruha faydası, vücuda olan kadar olamaz. Çünkü niyet vücut için.. Davranışlar da bu yönde.. Zahidin unuttuğu dünya gibi tersine..

Yolda yürüyen bir yolcu, bir köye varabilir; bir şehre crebilir.. Fakat bu köy onun değil; fakat o, bu şehirli değil!. Zira o, bu yolları köyü için tepmedi; hangi şehre gideceğinin kaygusunu çekmedi. Böylece yürüdü bir zaman.. İçini kemiren özlemle düşününce yerini, aranmağa başladı..

ÖZLEM var içimizde: Tatminsizlik - doymazlık.. Köy nerede, şehir meçhul, bilmiyoruz! Neye atsak elimizi hep orada kalmıyor..

Tâ eskilerden beri köyümüzü ararız; şehrimizi sorarız.. Köyün yeri çok denmiş ve hâlâ denilmekte.. Şehrin yönü belirtilmiş; hep o yöne itilmişiz.. Dönüp dönüp ters gideriz!..

Çok tuttular elimizden bugüne dek.. Hâlâ da tutulmakta elimiz.. Geri geri çok severiz gitmeyi!.. Sulara boğulmaktan gide-medik yolları..

Bir «ben» diye düşün bir gün: Yorulmadan yürünür mü?

Bir «biz» diye düşün her gün: Yorgunluğun hiç kalır mı?

Düşün: Yolda yapayalnız giderken.. Niye sikkın yürüyorsun?

Düşün: Yolda hep beraber gideriz.. Niye düğün, dernek her gün olmasın?

Elimizden tutan yoksa suç kimin? Eller hep uzanmış köyün yönünden.. Bizi çekip almak için uzanmış.. Ters giderken ense-mizden çekiciler.. Vc inatla kurtulmağa çalışırız bu elden!.. Kurtulur da düşerssek suç kimin?

Düşmüşken de uzanıktır • eller.. Ters bakarız, göremeyiz; el uzatıp eremeyiz!..

Düşün: Yapayalnız böyle düşünüşün. Yönün tersken gözlerin mi görecektir ellerin mi erecek?.. Biz olarak yürürken düşse biriniz, ne kör kulla düşünürüz; ne ters düşünürüz..

Dedik: Gök kubbe dir başatan. Yere baksak daima gökkubbe görünür mü?

Menfi Tesirler ve İnsan

Ruh ve Madde'nin Mayıs sayısındaki «Beddua ile adam Öldürülebilir mi?» başlıklı yazısında, Havai adalarında bulunan Kahuna isimli büyücülerin nasıl adam öldürdüklerini okuduk. Yazı çok ilgi çekici ve metapsişik prensip ve bilgilerle paralel bir malûmat da vermektedir. Şu noktalar dikkate şayandır:

1. Büyücünün psiko-manyetik tesirleri içinde kat'î surette telkinî bir durum mevcut değildir;
2. Büyücü geri seviyeli ruhî bir müessiriyete sahiptir;
3. Öldürücü tesirler için gene geri seviyeli bedensiz varlıklar aracı olarak kullanılmaktadır.

«Büyü» denen hadise vardır; fakat bunun işleyiş şekli çok değişiktir. Gerçek, menfî bir tesirin canlı yahut cansız bir varlık veya şey'e tesir edebilmesi, onun yapısını ve sistemini değiştirebilmesi, spiritüel bilgilere nazaran, tamamen «ruhî plânların müsaadesi» altında vukû bulmaktadır. Bu müsaade ise ,o çevrenin tekâmül şartları içinde cari olan «kaderi icaplar ve ihtiyaçlar» bakımından verilmektedir.

Olayın işleyişi iki ana prensibe dayanmaktadır:

- a) Her tesir kendine uygun seviyede bir tesiri celbeder.
- b) Tesirler insanların iradelerine ve ihtiyaçlarına tâbidir (Bunlar, bedenliler arası tesirler için câridir).

Bu hale göre, Dr. Bringam'ın müşahade ve deneyini yaptığı olayda, büyücü iradesiyle ,mahiyetini bilemediğimiz menfî tesirleri sürekli olarak kurbanı üzerine sevk etmektedir. Biz bu olayı «Zihnî telkin ve hassasiyetin dışarı çıkması» olaylarında tanımaktayız. Ayrıca, büyü-

cünün tasallutu altında bulunan birtakım bedensizler de bu tesirlerin gayeye uygun şekilde tecelli etmesi için «nâkil ve şiddet artırıcı» rolü ifâ etmektedirler.

Beden hassasiyeti dışarı çıkarılmış * bir kimseye tesir etmek, onda, temas, acı, sevinç, gıdıklama gibi türlü fizikî ve ruhî halleri yaratmak kolaydır. Keza ipnoz altında bulunan bir kimse, ipnotizörün zihnî emirlerini ve manyetik tesirlerini kolayca alır ve itaat eder. Aynı tarzda iradeleri ve ruhî müessiriyetleri muayyen gaye için gelişmiş kimseler bedensiz varlıkların bir kısmına, ruhî plânların takdiri çerçevesinde kalarak, hükmedebilirler ki bu, insanın bir ruhu obsede etmesi gibidir.

Kısaca, muhiti, ruhi seviyesi ve maşeri icapları müsait olan bir insan üzerine, diğer bir insan müessir olabilir ve onda çeşitli ruhî ve fizikî arâzlar meydana getirebilir. Böyle bir olayın kendine has bir tesir sahası ve şekli mevcuttur.

Bu tip olaylar, dikkat edilmişse, iptidai dediğimiz insan cemiyetleri arasında görülmektedir. Halbuki ihtiyaç olunan her muhitte olabilir.

İptidailerdeki zihnî seviye ve tekâmül ihtiyaçları böyle bir olaya müsait zemin hazırlamıştır. Ölecek olan zaten ölecektir. Ne var ki ölüm şekli, başkalarına ibret olacak, bilgi verecek şekilde bir mizansen içinde tecelli etmektedir.. O muhitin ihtiyacı büyücülerin kanalıdan verilmekte, büyücüler ve büyü vasıta edilerek insanların muhtaç olduğu tecrübe sahaları hazırlanmaktadır.

*) Bu hususta Metapsişik Deyimler sözlüğü isimli seri yazılarımızda yeterli bilgi verilmiştir.

Rüyalar ve Yorumları

(Geçen sayıdan devam)

Hazırlayan : Ergün ARIKDAL

SAYI SEMBOLLERİ

Bunlar, rüyaların yorumlanmasında çok önemli ve kutsal bir yer işgal eden en eski sembollerdir.

Sayı, mantıki sembollerin en tipiklerinden biridir; zira iki unsuru sembolik bir bağ ile birleştirebilen zihni ve mîcerî vasıflara maliktirler. Bu hususta geçmişle ilgili bazı malûmatlara göz atmakta fayda vardır.

Eğer eski gelenekleri tetkik edersek, orada, sayıların kudreti ve hayat üzerindeki tesiriyle ilgili bir bilimin mevcut olduğunu görürüz. Meselâ Kabbal, sayılarla «Herşeyi» izah eder: Mekân, zaman, kanunlar, adalet, aşk ve gizli, aşikâr her olay.

Kabbalist'lere göre kâinat ahenklidir; varlıklar ve eşya arasında sayısal bir alâka mevcuttur. Bu alâka kâh ferdî sayı; kâh gurup sayı tarzında bir «alâka» ya göre tanzim edilmiştir. Zaten bu evrensel alışveriş «Yüksek Maji'nin» esas kaynağını teşkil etmektedir. Kabbalistler ayrıca İbrani harfleriyle de esash bir alâka kurarak «tahayyülün ve muhakemenin olaylara isnat etmeyen zorlayışı ile» bâzi izahlara girişmişlerdir.

Astroloji de Zodiak işaretleriyle gezegenler, madenler, renkler, bitkiler, hayvanlar arasında sayısal bir alâka kurar.

Herşey, aynı zamanda «bir sayı» ile ifade edilebilen bir özelliğe sahiptir. Tesiri ne olursa olsun şu varlık yahut bu şey bir ve çok'a aynı zamanda maliktir.

Fisagor Sistemi de Sayı Kanununa isnad eder. Yüksek İnisiyasyon Okulu gibi gizli (bâtın) bilimleri öğreten bir müesseseyi vücade getirecek kadar ileri gidilmiştir.

Sayı sembolizmini batı medeniyetinde derinleştiren ünlü kişiler Mare Haven, Fabre D'Olivet, Oswald Wirth'dir. Doğuda ise İbrani mistikleri, Araplar ve Hint panteistleri zikredilebilir. Hurafilik, Remilcilik hâlâ revaçtadır. Şimdi sayı sembolizmini inceleyebiliriz: **Bir Sayısı (Tek çizgi —)**

Bir, başlangıcı belirtir.. Şu veya bu seviyede ilk aşkın, teessürün ve husumetin başlangıcıdır. Yahut talih ya

da ruhsal bir emeğin başlangıcı.. Bencillik (hodgâmlık, egoizm), kavga. Hareket, bir şey edinme, iş, tahakkuk başlangıcı... Bir; prensibi temsil eder. Birlik Bir'den çıkar. Teklik: İlkin, ananın, bütün sayıların unsuri cevheridir. O görünmez merkez ve ebediyetin kendisidir.

Teklik insan için gerçekleşmez mahiyettedir; anlaşılabilen herşey mütenevvi ve görünen (aşikâr) bir haldedir,

Tabiat dini Tanrısızdır bu yüzden. Maddecilik, ki her şeyi kendi kendisiyle izah etmek ister, ilâhi bir kökten yoksundur.

İki Sayı (İki çizgi =)

Zıtlık ve münafakat... hayır ve şer, varlık ve yokluk. Başlangıcın zıttıdır. Belirsizliktir. Şayet Bir'le karşılaşırsa, faal ve müsbet olanı temsil ederse: İki: dışı aktif ve menfi prensibi gösterir. Hareket

ve hayat, inanç ve inançsızlık aynı kadro içindedir. Kadın, erkeğin kaderini tamamlamak üzere onunla araya

Üç sayısı (Üçgen)

Esas itibariyle İde'nin (ülkü, mefkûre) belirtgenidir. Evrensel üçlü, doğuran ve canlandıran, mucizevî faaliyet, sular üzerinde dolaşan ruh, zekâ ve izzet'dir. Üç, teklikle ikili unsurun birleşmesinden hasıl olmuştur ve üçlü ismini alır. Okültizme göre ucu aşağıda üçgen karanlık ışık, darbe ve kara büyü'nün işaretidir.

Dört sayısı (Kare (☐) yahut artı (+)) :

Maddeyi temsil eder. Destek, kararlılık, kudret, himaye'dir. Muhafaza, kuruluş cemiyet, intibak, parçalanmayla hasıl olmuş bolluk, tabii çoğaltıcı şekil manâlarını ifade eder. Mizac ve ruhî faaliyet de dördü unsurun içindedir.

Beş Sayısı (Yıldız ★)

Evrensel hayatı, küçük alemleri belirtir: İnsan, ruh ve madde birleşimi (2+3) dir. Şahsiyet ve irade, beşerî faaliyet demektir. İrade hakimiyeti ve zekâ üstünlüğüne galebe çalan: İlham, dehâyi ifade eder.

Beşli yıldız Pisagorcuların mistik düğümüdür ki evlilik perisi Junon'a atfedilir. Erkek ve kadın birliğini işaret eder. Bu Adem ile Havva, erkekdeki hayvanî tabiatı, hayatsal - erkeği göstermektedir. Çin felsefesinde beş sayısı muhitin sayısıdır ve Yin (Havva), dişi prensip ile, Yang (Adem) erkek prensibin birleşmiş şeklidir. Sivri ucu aşağıya (★) dö-

nük olduğu zaman maddeye hakim olmuş ruh manası çıkmaktadır.

Altı Sayısı (İki üçgen)

Denge kanunu, talihin muvazenesini belirtir. Aşğıdan yukarıya doğru ebedi ilham'ın alınması yolunda emek. Aydınlık, canlılık. Çalışma ve hürriyet: hayır ve şerrin arasında tefrik. Mücadele, imtihan.

Yedi: Kâinata hakim tanrının şahsiyetinin tecellisi bu sayıda gizlidir, derler. Tanrı yedi idarecisiyle (yedi fazilet, prensip, gezegen) herşeyi sevk ve idare eder. Dünya yedi günde yaratıldı (devrede) yani yedinci gün tam organizasyon, canlılık, hareket başlamıştır.

Sekiz: İnsan tarafından alınan ve hıfz edilen İlâhi adaleti, doğruluğu, hak bilirligi temsil eder. Aynı zamanda mes'uliyeti, yardımı belirtir. Ferdin tefrik etme kabiliyeti onun hürriyetini arttırır. Bu ise tekrar doğuşun hür seçimini temin eder.

Dokuz: Ahenktir. Hiyerarşi ve dünya güzelliği, fikir mükemmelliği demektir. Dokuz sayısı ilahi fikrin bütün ve mutlak mücerret kudretini ifade eder.

On : Bütün mükâfat ve yazının prensibidir. Fabre d'Olivet'ye göre on sayısı tezahür etmiş bulunan kudretlerin sembolüdür: «Tanrının parmağı, insanın parmağıdır.»

Onbir: Madde vasıtasıyla semavî kuvvetlerin tesbiti: temessül. Cehit, zahmet, sây, filizlenme, faaliyet.

Oniki : Evrensel hayatın burçları. İlimlerin vücut bulması. Kavrayan ve kâinatı

izah eden zekâ: tabiata hakimiyet, merhamet, takdis, İnsan her yönden bir takdisse ulaşır. Oniki sayısı bunları muhtevidir.

Buraya kadar, daha ziyade, Kabbalist ve Okültistlerin sayılar hakkındaki fikirlerini gözden geçirdik. Şüphesiz bu açıklamaların rüyalandaki sayıların üzerine uzaktan yakından bir etkisi olacaktır. Bu duruma göre aşağıdaki adet ve rakamlar rüyaların yorumlanmasında yardımcı olabilir.

1 : Diplomatlık, teşebbüs, maharet ve ustalıklı sağlanan başarı.

2 : Sır, gizlilik. Karanlık ve bulanık işler.

3 : Filizlenme, tefrik, bereket, canlılık. Carî faaliyetlerde netice alma.

4 : Değişmezlik, müddet, kesinlik. Yapılanlara devam etmek.

5 : İlham ve sezgi.

6 : Aşk, çekicilik, sevimlilik. Hissî haz.

7 : Kurtarıcı. Kesin himaye.

8 : Adalet, doğruluk. Davayı kazanına, elde edilmiş başarı.

9 : Tevâz. teenni, temkin.

10 : Kader. yükselme, yahut düşme. Durumun değişmesi.

11 : Kuvvet, enerji, misir, Kuvvet yardımı.

12 : İmtihan. fedakârlık.

13 : Ölüm. bir devrin imanı; maceranın sonu.

14 : Değişim. tahavvül, seçilme.

15 : Kaderi kuvvetler ve iyi yahut kötü neticeleri.

(Devam edecek)

İLÂHİ DOST

ARİF veya ALİM olmak

Demindenberi sizinle telâki halindeyiz. Ama boş bir taassup değil ısrarla vaziyeti kontrol etmiş olmanız, bizi memnun etmiştir. Bugün biz bir mevzu üzerinde sizinle konuşmayı zaruri telakki ettik. İnsanoğlunun düşünmeye başladığı günden zamanımıza kadar bir çok hakikat yolları üzerinde koşulmuş, aranmış, hatta çoğu zaman gerçek bulunmuş veya bulunduğu sanılmıştır.. Mizaçlar ve kabiliyetlerin çeşitliliği, temayüller hakikat arayıcılığını ve hakikate giden yolları müteaddit şekillere, renklere ve mesafelere doğru tevcih etmiştir. Bu karakterlerinizin bir icabıdır. Demek oluyor ki alınmış mesafelerin ruhta biriktirdiği ışık dalgalanışına göre insan bir cihete doğru yolculuğuna başlamaktadır. Siz ne kadar ışık yüklü olursanız olun, eğer başkalarının rüyet sahası içindeki karanlıktan çok daha ilerde iseniz onlar sizi göremezler. Onlar sizin yolunuzun kaosundan çok geri kalmış oldukları için hâlâ boşluğu seyretmekte olabirler. Bu itibarla iki şık üzerinde dikkatle durmanızı rica ediyorum. Birincisi yolların muvazi olmakla değil aynı bir arada atbaşı devam etmemesi sebebiyledir ki ve şekil ayrılıkları göstermesi yüzündendir ki hakikatler insanların ruhu üzerinde aynı kudrette ışığını, feyzini saçmamaktadır. İkincisi, daha mühimi: mesafe ister başta, ister çok ilerde bir noktayı bir ışıkla gösterebilir, bu mesafelerin tayin ettiği merhalelerin kudreti ne olursa olsun, ifadesi ne olursa olsun, herşeyden evvel insanın gururundaki tesirleri bakımından bilgilerin kıymetleri ölçülmelidir. Bakarsınız size göre okumamış yazmamış insanın ruhunda büyük bir derinlik ve hassasiyet vardır. Bakarsınız çok ileri bilgi merhalesinde olan insanın ruhunda bir yufkalık, bir boşluk dalgalanmaktadır. Bunun

sebebi nedir? Konumuzun esası bundan ibarettir.

Farzediniz ki puta tapan insan bir maddede sınırı içersinde yuvarlanmaktadır. Ama onun ruhuna açılmış pencereler vardır ki o bundan heyecan duymakta kendi zanlarının, kendi bilgisizliklerinin üzerinde bir kudret tahayyül etmekte ona sığınmakta ve ondan kurtarıcılık beklemektedir. O halde insan Tanrısını her vakit için kendinden üstün saymıştır. Ama bu maddi bir mevzudur, veya bugün sizin inandığınız gerçek, göze görünmez kâinatın halik ve hakimi olan tek Allah'tır. Mevzu Allahta veya Allahlarda değil insandadır. İnsan fikrindedir. İnsan ruhu o kadar hesapsız labirentlerle çevrilidir ki dahil olduğu vasatın ölçüleri ile dahi tanımamıza imkân yoktur. Bu bakımdan tarikatlar, ekoller ve buna benzer birçok teşekküller manevi cepheleri ile insanları fazilete yüksek ideale bir türlü götürmeğe kâfi gelmemiştir. Şüphesiz dinler bunun başındadır. Görürsünüz, bir tasavvuf ehli zevk edinme diye bir mevzu üzerinde kendi alemini yaşamağa koyulur. Hepinize soruyorum, eğer ruhun ebediyetine vasil oldu iseniz size yapacak, size düşecek iş nedir? Bulduğunuz vasattaki, bulunduğunuz istasyondaki bekleme saatinin bitişine kadar beklemenizi ailel acele derleyip toparlanmasını değil mi? Böyle olunca dünya istasyonunun sizi beklettiği noktada gözünüzü daima gelecek vasıtaya dikerek ve hiçbir hazret yapmadan onun basamaklarını tırmanırsanız, size beraberinizde götürüleniz icabeden birçok eşyanın unutulması, telkin etmiş olan gerilikleriniz, tutkularınız ihtar etmelidir ki her hareketten önce mutlaka bir hazırlanış baki konusudur. Bir tasavvuf zevk edinirken dünya işlerini bir tarafa bırakıp yarı baygı,

9

yarı meczup bir halde gölge gibi sürünüp geçmeyi en olgunluk telâkki eder. Halbuki hayat sahnesinde nice güç işler vardır onların halli lâzım gelir. Düşenler vardır. Onlara yardım etmek icabeder. Bir ağaçlık çağına ve verimliliğine ulaşmak için kendini derleyip toparlayıp verimlilik haline, insan merhalesine ulaşmak gerektir. Zihinde toplanmış birçok bilgilerin, eğer ruh bütünlüğünü temin etmiyorsa, gerçekliği ne olursa olsun hiçbir kıymet ifadesi yoktur. Diplomalardan alırsınız, tarikatlara intisap edersiniz, kendi kendinizi yetiştirmeye çalışırsınız, birçok mütalâalarınız, müşahadeleriniz olur. Fakat bunlardan hiçbiri sizin ruhunuzun nescine işlemezse mesele asla başlangıçtan iki adım ileriye gitmiş sayılamaz. Büyüklük ve olgunluk nerededir? **Büyüklük ve olgunluk ihtirasla iradenin muvazeneli bir şekilde çalışarak ruhun aradığı cevapları doğru ve güzel ve iyi şekilde ve rahatça kazanabilmesindedir.** Bir takım dallanıp budaklanmalar insanın, yalnız insanın kendi maddî ve manevî endişelerini tatmin ediyor ise veya sırf bunun etrafında toplanıyor ise bir manâ taşımamaktadır. Zaman çok acelecidir. Zamanı ölçecek hiçbir vasıta icat edilememiştir. Ve edilemeyecektir. Bu başlangıçta son demektir ki, ne başlangıcı ne de sonu gösterecek aynı anda iki türlü faaliyette bulunulabilecek mekanik bir kudret tasavvur edilemez. Böyle olduğuna göre bu müthiş sürat mahşerinde sizin varlığınızın nerede olduğunuzu nasıl hesaplayacaksınız? Bir defa fizikman veya spiritüel olarak bu zaman mefhumunu kavramanız, ölçmeniz ve herhangi bir maksada göre tayin ve tevkiyetmeniz mümkün olmadıkça vaziyetiniz müşküldür. O halde çok acele geçilmesi icap eden bir yol üzerindesiniz. Bir taraftan kendinizi geçen celselerde anlattığımız gibi ağır ve lüzumsuz yüklerden kurtarmağa çalışırken öbür taraftan zamanın sizin kolunuzdan tutup ileriye attığı meseleler üzerinde yardımcı olmanız icabetmektedir. Şu halde gerçek maddî veya manevî faydalarınızı kazandığınızı zannettiğiniz halde esas hakkında bilgi sahibi olduğunuzu zannetmemelidir. Gerçek kazanç insanın adımlarının boşa gitmemiş olmasında aranır. Yoksa tekrarlanan adımlar veya toplanan maddî veya

manevî kıymetler ruhun kendi enesine vasil olmadıkça ne mesafenin ve ne de zamanın sizin için hiçbir ifadesi yoktur. Ne çok şeyler bilen insanlar geçmişler, ekoller tesis etmişler, ve onların gittiği yollardan daha niceleri muakip olarak ömürler bitirmişlerdir. Bunlardan kalan nedir? Bir takım rivayetlerdir. Bir takım kitaplardır; ne bulunur, ne de okunmasına imkân vardır. İnsan bir kaos içersinde müteaddit faaliyetler gösterebilir. Fakat istikamet aynı şekilde namütenahidir. Şu halde fert kendi kendinin direktif âmiri olacaktır. Bu sebeptendir ki teker teker yetişmeniz zaruret ifade ediyor. Bir ışık alırsınız falan insandan veya falan ekolden bunu öğrenirsiniz. Fakat öğrenmek demek bilmek demek değildir. Bilmek demek sahip olmak değildir. Sahip olmak onu yaşamak, onu yaşatmak değildir. Sahip olmak tebliğ etmek ve onun ilmi ile amel olmaktır. Bunu siz de bizim kadar, çok iyi biliyorsunuz. Fakat nefis duvarının o derece korkunç bir mukavemeti var ki, bilgileriniz, bazen en aşağı katın labirentinde, atılmış lüzumsuz eşyalar gibi, birbirinin içersinde hercümerç halindedir. Bunlarda size yük teşkil etmektedir. O halde ileriye götürmek üzere size yardımcı olmayan vasıtalar, ister ışıktan ister karanlıktan olsun aynı kıymet ve aynı mânâyı ifade ederler. Aynı şekilde ağırlık teşkil ederler. Şu halde kendinizi bilgi olarak ortada görmelisiniz. Bu mutlak ifade etmez fakat attığınız adımların ışığını bizzat kendinizin tutması demek olur. Bazılarından birçok şeyler almış olmakla tifa eden insanlar acaba düşünmezlermi ki, bunları biz ruhumuzun neresinde saklamaktayız? Ve hangi yerde kullanılmaktayız? Ve bu bize verilmiş bir avuç tohumu hangi manevî tarlaya saçıp da çoğaltılmaktayız? Ve onun hasadını ne zaman yapmışızdır? Ve başkalarına ne vermişizdir? Nefsin gırtlığına sarılmak gayet kolaydır; fakat onu mağlup etmek ekseriya mümkün olmamıştır. İnsan savaşının en çok ricat etmiş olduğu kale, nefis kalesidir. Kendini zebun bırakmaktan bir türlü yakasını kurtaramayan insanın karşısında her türlü ikaz boştur. O halde kendi içinize haykırabilecek kudretli sesi, içinizin bütün meçhullerini aydınlatacak sönmez ilahî nuru kazan-

madıkça, dünya yüzündeki çilenizin hiçbir ifadesi ve değeri münakaşa mevzuu olamaz. Gerçek egoizm bu mânâda anlaşılırsa çok büyük bir kurtarıcılık teşkil eder. Bu egoizm ki kendi fidanlık çağını aşmayı ifade eder. Fidanlık çağını aşmak için çok büyük mücadele sarfetmek lâzımdır. Bu mücadeleden sonra, meyvalarınız tohumlar yapacak, tohumlarınız ağaçlar, ağaçlarınız, tekrar meyvalar çoğaltarak ebediyet yolu üzerinde gerçek kazancın mihverini, manivelasını elinizde tutmuş olacaksınız. Böylece anlaşılıyor ki insanın isteği yalnız kendisine doğru değil, kendinden ileriye doğru olmalı. Gözleriniz eğer dıştan içeriye bakamıyorsa ve dıştan içeriye birşey taşıyamıyorsa bu gör - düklerinizin hakiki görüş mahsulü demek olduğu demek değildir. Hülâsa ruhi çilelerinizi yanlış ve boş yere, lüzumsuz yere yaşamış olmanız, daima mümkündür. Ve milyonlarca insanın ve milyonlarca asırlar içerisinde mukadderi maalesef böyle olmuştur. Dünyada eğer bir milyon insan yaşamaktaysa onun geçirdiği beş defa dönüş çilesi içerisinde ancak yakasını kurtarabilenlerin hesabı bir avuçtan ibarettir. Yine de güneş

doğup batmakta devam edecek yine de küreler kâinat sonsuzluğu atmosferinde kendi cezvelerini sizin için tekrarlayıp duracaklardır. Tanrı ışığı sönmeyecek, mülkü yıkılmayacak ve yanmayacak ancak siz ne aldığınızı ve verdiğinizi bilmedikçe bütün bu dönüp dolaşmalara yazık olacak.. Teşekkür ederiz.. Gerçekten şark ülkelerinin bilmekle kalıp tevekkül içerisinde oturan birer ferdiyet haline gelmesi sebebiyledir ki bir kültür ahengine vusul edilememiştir. Bunu biz de az çok anlıyoruz. Sizin tuttuğunuz ışıkla bu biraz daha vuzuha çıkmış oluyor. Tanrı teveccühünüzü daim kılsın. Bu celselerde bize daha çok yaklaşmanızı yalvarıyoruz...

İçinizden birisi için çok ıstırap duyuyoruz diyorlar. Bizi çok elemli düşüncelere sevk ediyor. O kendisini bilecektir. O kendini daima yalnızlığa çekmekte, kudretlerden uzak tutmakta ve acze doğru yuvarlanmaktadır. O insan ki, içinizde, ruhî sıkıntılar geçiriyor. Biraz uzun bir mücadele çile geçirecek fakat asla unutmaması ki karanlıktan kendi kendisini kurtarmağa muvaffak olacaktır. Hepinizin ışık dünyasına çıkmasını Tanrı mukadder eylesin. Amin...

Siyahlı melek

(25. Sayfadan devam)

alınları düşünmeğe başladım, fakat bir şey düşünemiyordum, yalnız, hayretle müşahade ettiğim şey, gittikçe kuvvetlenmem oldu, hiç bir rahatsızlık veya bitkinlik duymuyordum. Uzandım zile bastım. Hastabakıcı geldiğinde, beni iyileşmiş görünce hayretini gizliyemedi, nabzım normal ve ateşim yoktu. O'na siyahlı kadın hakkında sual sormağa başlayınca yüzü birden öyle değişti ki! Derhal ciddileşti, yatağı, yastığı düzeltir gibi yaparak meşgul görünmeğe çalıştı ve bana cevap vermedi.

Uzun bekleyişten sonra nihayet : «Korkma, o'nu başkaları da gördü» dedi.

O'nun kim olduğunu, niçin geldiğini, hayal mi yoksa hakikat mi olduğunu sormağa başladım. Bana kısaca «Bilmiyorum, sen şimdi istirahat et, durumun iyi» dedi ve gitti.

Daha sonraki yıllarda, üzüntülü ve tehlikeli anlarımda siyahlı kadın, kâh rüyama girerek kâh hayâl gibi görünerek irtibatını devam ve bana pek çok ikazlarda bulundu. O'nun ipek elbisesinin hışırtısını duyduğum zaman içim sevinçle doluyor.

Bir gün başını öne eğerek «Evet» demeğe de gelecektir ve inanıyorum ki O'nu o zamanda yine sevinçle karşılayacağım.

CEMİYETİMİZDEN HABERLER

Cemiyetimizin Dış Temasları —

Uzun bir süreden beri, Cemiyetimiz kendi görüş ve bilgilerini etrafa yayma gayreti içindedir. Şu açıktır ki: Bilgi, verilmek üzere alınır; saklanacak, gizli kalacak hiçbir bilgi yoktur. Ancak, her bilgi anlaşılıp, anlaşılacak tarzda verilebilir. Cemiyetimiz, bu prensibin ışığı altında dışa taşmak, dağarcığındakileri ihtiyaç sahiplerine verebilmek arzusu ile bütün imkânlarını bu yönde kullanmaya çalışmaktadır.

Bu konuda gösterilen faaliyetler sonucunda kurulan irtibatlara göz atacak olursak, oldukça geniş bir yayım sahasının elde edildiği görülür: Üç yüzü aşkın Anadolu gazetesi, yurt dışında yirmiye yakın yabancı cemiyet, dernek, gazete ve mecmua, Türkiyedeki Spirit Cemiyetler, Şehir Klüpleri, Hastahaneler, Prevantoryumlar, Sanatoryumlar v.s.... Her ay, muntazaman bu yerlere mecmuamız gitmekte ve bu kanallardan da fikirlerimizi daha yaygın bir çevreye duyurmaya çalışmaktayız.

Bu irtibatlarımızdan, bilhassa Anadoluda intişar eden gazetelerle olanlarının neticelerini daha yakından takip edebilmekteyiz. Bu gazetelerin bir çoğu mecmuamızdan yazılar iktibas ederek bizleri çevrelerine duyurmaktadırlar. Bu dostlarımızın faaliyetleri bununla da kalmayıp çevrelerinde müşahade ettikleri sayısız ruhî olaylara da sütunlarında yer vermektedirler.

Bunlardan dikkate değer bulduğumuz. Eskişehirde çıkmakta olan «İSTİKBÂL» gazetesinin 30/4/1965 tarihli nüshasında neşrettiği üç müşahadeden birini sizlere aynen sunuyoruz:

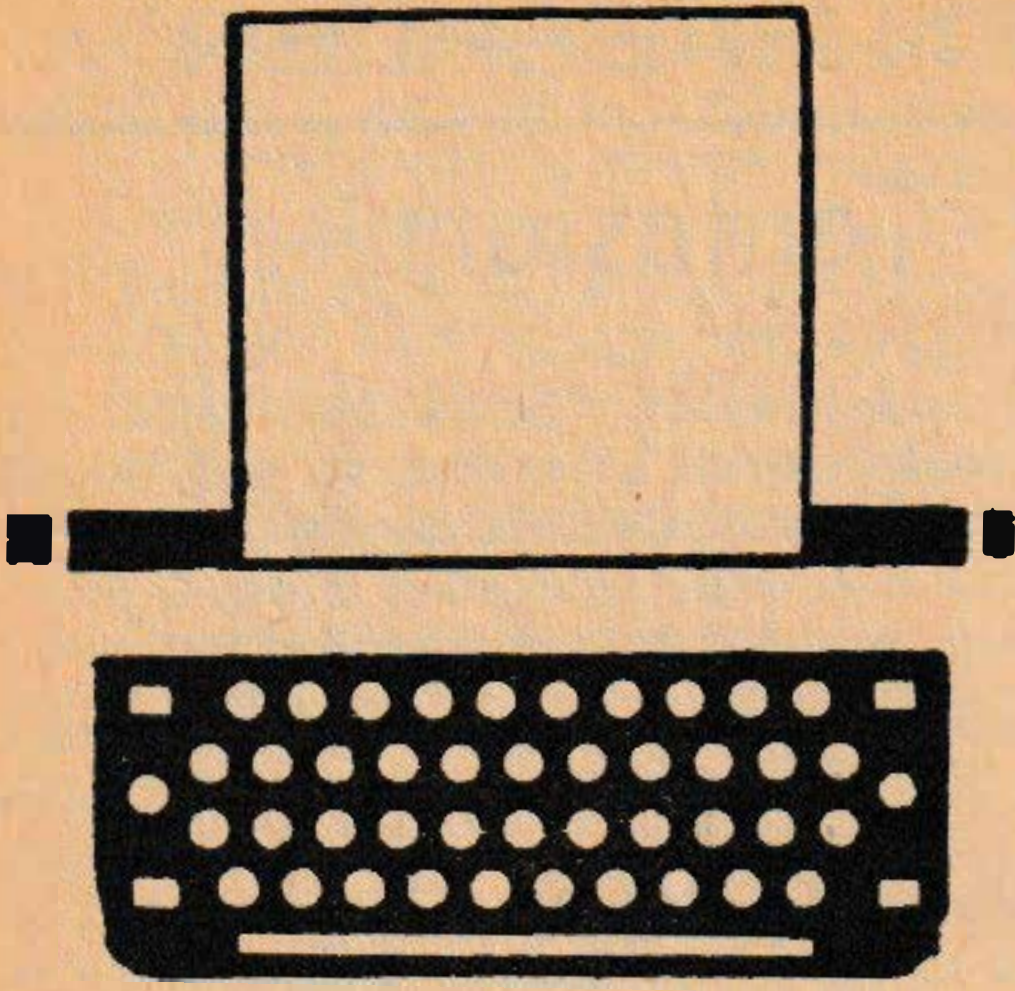
Oğlunu ve torununu çok seven felçli bir ihtiyar vardır. Konuşamaz, fakat söylenen sözleri az-çok anlar. Torunu bir Salı günü hasta ve yatacağı ve fitik ameliyatı olacaktır. 7 yaşındaki torunu büyükbabasının elini tutup vedalaşırken büyükbaba onu işliyen tek kolu ile bağrına basar öper, öper öper... Gözleri yaşlıdır. Akşama dönecek oğlunu da aynı şekilde, o güne kadar görülmemiş bir muhabbetle bağrına basar, sever ve öper.

Gece eve gelen oğlu babasını uykuda bulur. Her gün yaptığı gibi babasının elini ve yanağını öper ve yatar. Sabah kalkınca büyükbaba biraz başka türlü nefes alışlarla sanki yine uykudadır. Oğlu yine babasının elini ve yanağını öper «baba, torununa gidiyorum, bugün ameliyat olacak» der ve evden çıkar.

Saat tam 11,10 da torun ameliyat masasında narkozlanmış, operatörün neşterini yediği anda; evde, büyükbaba eşinin ve komşularının Kur'ân okuyuşları arasında, torununun neşter yediği saniyede ruhunu teslim eder.

Bir kaç saat sonra, yarı kendine gelen torunun ağzından ilk çıkan söz: «Ağlamıyacağım baba, söyle büyükbabam öldü mü?» olur.

Bu bir örnektir. Buna benzer gözünize çarpmayan sayısız olay, bu gazetelerimizin gayretleri ile tesbit edilmekte ve görmeden geçmeğe çalışılan bir ufka dikkat çekilmektedir. Bu faaliyetler sonucunda, bir kere daha şu gerçek ortaya çıkmaktadır: Bazılarının kör inkârcılığına hedef olan spirit olaylar günlük yaşayışlarımızda her an yeri olan bir «gerçek»tir ve bize, esas şahsiyetimizin beslendiği pırıl pırıl bir âlemin kapılarını açmaktadır.

Okuyuculara CEVAPLAR

Sayın Suna Arcan - ANTALYA

«Her tecrübe insana bilgi kazandırır mı? Bir sürü hayat olaylarımız var. Bunların hepsinden bilgi elde etsek, şimdiye kadar çoktan melek olurduk her halde? Hangi tecrübeler biz bilgi kazandırır? Nasıl durumda olmalıyız? »

Ne kadar candan bir noktayla karşılaşmışsınız. Çok önemli, çok kıymetli bir konuyu ortaya koyuyorsunuz. Şüphesiz, etrafımızda olup biten olayların tümü insana birçok bilgilerin ilk adımını vermektedir. Fakat insan olarak çok çeşitli ihtiyaçlar altında bulunmamızdan dolayı, her olay bizim için değerli olamamaktadır. Menfaatlerimiz ve ihtiyaçlarımız yönünden dikkatimiz daha uyanıktır. Bu bakımdan bizde kuvvetli duygulanma, düşündürücü bir tesir, kısaca İNTİBAH dediğimiz bir nev'i aydınlanma meydana getiren olaylar bizde bilgi meydana getirmiştir. İntibah duymadığımız olaylar bilgi vermeyen, sadece gelecekteki intibahın derecesini tayin eden öncülerdir. İntibahı kolaylaştırıcı ilk ameliye hayat olaylarını dikkatle müşahade etmek, aralarında ilgi kurabilmektir. Hadisenin hissi cereyanına kendini kaptırmadan, hem hadise içinde olmak ve hem de olup bitenleri makûl tarzda incelemek gereklidir. Bütün bunlar sebatlı, sabırlı, gayretli bir emek işidir.

Selâm ve sevgiler.

Sayın Osman Dağdelenli - ÇORUM

Cevaplarımız şöyledir :

1 — Her medyomluk çalışmasında, daima eldeki bilgilerden hareket etmeli ve akli prensiplerden dışarı çıkmamalıdır. Medyom'ların daima sakin, faal olmaları gereklidir. Hislerinin tesiri altında kalmamağa çalışarak, dürüst, iyi düşünceli; yaptığı görevin az çok önemini kavramış, bilgiyle beslenen bir imân sahibi olmaları en önemli hususlardır.

2 — Celse topluluğunun sorumluluğu, idare edenin omuzlarındadır öncelikle... İrtibat kuran bedensiz varlığın bu husustaki fikirleri çok önemlidir. Zaten celselerin değeri ve sür'ati arttıkça takibedenler kendiliğinden bir elemeye tâbi tutulurlar. Kimseyi illâki göreceksiniz diye de zorlamayınız. Normal ikaz ve yardımlarınızı yapmanız kâfidir. İçten bir arzu duyan için zaten mesele kalmamıştır.

3 — Vicdan'ın tezahürleri hakkında bilgi istiyorsunuz. Bu hususta Ruh ve Madde'nizde kısa zamanda sistematik bilgiler bulacaksınız.

4 — Ruhların ölüm sonrası (ahret yahut spatyom) hayatlarını tayin eden en önemli sebep, yeryüzünde işledikleri işlerdeki «niyetleri, başarıları ve özgecilik (diğerkâmlık) deki dereceleri» dir.

5 — Sevgi, insanlık merhalesinde bir geçittir. Her işin başı sevgidir; fakat sonu şuurulluktur. Sevgi his realitesinin sonu. vicdan realitesinin başıdır. Vicdan geliştikçe sevginin şekli de değişir; nihayet sevgi yerini bilgiye terk eder. Yani varlık vicdan ile değil şuurulu ve idrakli olarak bilgiyle hareket eder. Fakat insanlığımız, vicdan kademisine ulaşabilmek için, şuurulu bir sevgiye muhtaçtır; fevri, heyecan unsuru bol, körleştirici, realiteyi örtücü bir sevgi ise tehlikeli ve ince bir nefsanıyettir ve özenlidir.

6 — Ruh ve Madde'nin bütün ciltleri vardır ve her biri 25 TL. dir. Telepati kartlarımızın mevcudu azalmıştır, 5 TL. dir. Sipariş edebilirsiniz.

Selâm ve sevgiler.

Sayın İbrahim Hakkı Çolak — SİİRT

«Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur.»

«Tohumu toprağa serp, sonra Allaha dua et.»

Ve bunlara benzer atasözleri vardır, diyor; spiritüalist görüşe göre bunların açıklamasını, istiyorsunuz.

Atasözleri tecrübenin mahsulü bilgi sezgisiyle dolu veciz sözlerdir. Tabiat insana, onun arzuladığı tarzda bir şey vermez. O kendi maksadına göre tezahür eder. İnsan ise kendi maksadına göre tabiata hakim olabilir. Bunun için de maksadı istikametinde emek sarfetmek, aklını ve bilgisini kullanmak mecburiyetindedir. Cehitsiz hiçbir şeyin şekli değişmez.

Buna rağmen insan kudreti ve bilgisi bir sınıra kadar tesir gösterebilir. Bunun ötesindeki bir iş, bizim kudret sınırimızın dışında yönetilir. İnsan, ancak, bilgisi ve aklı nisbetinde, iyiniyetle bir işe girişmeli, gereken tedbiri ve basireti göstermelidir. Bu toprağı iyi sürüp, iyi tohum serpmek gibidir. Nasıl ki tohumun topraktaki macerasını, mevsimin değişmelerini bilemez ve ona hakim olamaz isek, yaptığımız işin akibetini de kestiremeyiz. Bu yüzden insanın daima Ulu Alemlere baş eğmesi, ümit içinde rahmet ve inayet beklemesi kulluğunun icabındandır.

Selâm ve sevgiler.

Sayın Seniha Köserköylü — NEVŞEHİR

Size tavsiyemiz parayla fala bakmamanızdır. Durugörü kaabiliyetinizi böyle menfaat karşılığı bir davranışla heba etmeyiniz. Ruhî kudretlerin sorumluluğunu taşımak lâzımdır. İnsanların hayrına yapılacak her hareket er-geç mükâfatlanır. Mükâfatların en hayırlısı ise ruhun olgunlaşması için önüne çıkarılan kolaylıklardır.

Çocuğunuza olan düşkünlük, her annenin, az-çok farkla gösterdiği otomatik yahut hissi bir derin bağlılıktan ileri gelmektedir. Bu alâkayı şuurlandırarak evlâdınızın daha iyi yetişmesinde, olgunlaşmasında, iyi huy ve ahlâk sahibi olmasında yardımcı olabilirsiniz. Unutmayalımki onlar küçük bedende yaşlı ruhlardır.

Selâm ve sevgiler.

KURUKAHVEÇİ

EN NEFİS KAHVE

(Ruh : 434)